

*Partijprogramma
"Vertrouwen
en handhaven"*

I N H O U D

<i>Voorwoord</i>	4
<i>1. Politiek, bestuur en samenleving</i>	6
<i>2. Economie, kredietcrisis en financiën</i>	9
<i>3. Waarden en normen</i>	13
<i>Kerntaak Bestuur</i>	18
<i>Kerntaak Veiligheid</i>	20
<i>Kerntaak Sociaal</i>	23
<i>Kerntaak Ruimte</i>	27
<i>Kerntaak Buitenland</i>	29
<i>Kerntaak Financiën</i>	31
<i>Financiële onderbouwing</i>	
<i>I. Uitgaven</i>	33
<i>II. Besparingen</i>	35
<i>III. Balans tussen de voorgestelde uitgaven en besparingen</i>	38

De inbreng van 'gewone' burgers staan aan de basis van dit programma. Mensen die iedere dag de problemen van onze samenleving ervaren en daar ook oplossingen voor hebben aangedragen. Deze informatie is bewerkt door specialisten op het gebied van politiek, maatschappij, veiligheid, onderwijs, zorg en economie, o.l.v. Rita Verdonk. De resultaten hiervan zijn door politiek-economisch adviseur drs. Sander O. Boon geplaatst in een brede historische context. Dit partijprogramma vormt daarmee de grondslag voor het gedachtegoed van Trots op Nederland.

VOORWOORD

Vertrouwen en Handhaven

Trots op Nederland streeft naar een harmonieuze, veilige en rechtvaardige samenleving, een samenleving waarin de mensen weer zelfstandig functioneren. De huidige politiek-ambtelijke bestuurslaag vormt een rem op deze gewenste ontwikkeling, omdat kerntaken worden verwaarloosd. Op het gebied van veiligheid, immigratie, integratie, economie, mobiliteit, zorg, onderwijs, defensie, buitenlandse zaken, ontwikkelingssamenwerking en regelgeving wordt niet goed opgetreden. Het wantrouwen tussen burgers onderling en tussen burger en overheid is groot. Mensen in dit land moeten elkaar weer gaan vertrouwen. Om dit te bereiken is een trendbreuk in het Nederlandse politieke bestel en het politieke denken nodig.

De overheid moet zich weer op gaan stellen als neutrale scheidsrechter die ten dienste staat van de samenleving. Een neutrale, krachtige, transparante en duidelijk afgebakende rol van de overheid zal een positief effect hebben op verhouding tussen burger en overheid, tussen burgers onderling en tussen de verschillende religies en culturen in onze samenleving. Verantwoordelijkheden worden bij mensen weggehaald. Van de wieg tot het graf wordt men verplicht om aan allerlei sociale voorzieningen mee te betalen. Het huidige bestuursmodel leidt tot een onbehaaglijke vrijblijvendheid en een vals soort individualisme omdat vrijheid, verantwoordelijkheid en aansprakelijkheid zijn ontkoppeld. Calculerende burgers en bestuurders kunnen vaak ongehinderd opkomen voor het eigen private belang, ten koste van onze welvaart en de minder weerbaren. De welwillende burgers in ons land hebben daar genoeg van. De overheid moet haar burgers dienen en beschermen, in plaats van uitmelken en betuttelen.

Omdat de overheid geleidelijk een bepalend onderdeel is geworden van onze samenleving, zijn ook burgers eraan gewend geraakt om naar de overheid te kijken als er een oplossing voor een probleem moet komen. Onze overheid springt hier uit gewoonte enthousiast op in en stelt zich onmiddellijk op als eigenaar van het probleem. De overheid is hiermee verworden tot een zichzelf in stand houdende organisatie. En de huidige politieke partijen in de Tweede Kamer zijn onderdeel geworden van het probleem. Partijen zien de nadelen en problemen van een grote en betuttelende overheid niet meer omdat ze ermee zijn vergroeid. Hoewel er natuurlijk politieke verschillen zijn tussen de partijen, verschillen ze niet in hun idee dat de overheid een instrument is om hun doelstellingen te verwezenlijken. Echte oppositie komt tegenwoordig dan ook niet meer voor.

Maar er is verandering op komst. De mening van Nederlanders verandert, zoals die mening ook in de late jaren zestig van de vorige eeuw is veranderd, maar dan omgekeerd. Door een combinatie van hogere belastingen en verschalende dienstverlening neemt het 'overheidsbewustzijn' van de burgers toe. De komende jaren zal deze beweging zich scherper gaan aftekenen. Trots op Nederland ziet het als haar taak de burgers in Nederland weer een stem te geven, een mogelijkheid om invloed uit te oefenen op het bestuur van het land.

Op 3 april 2008 is Trots op Nederland gestart met politiek 2.0, een nieuwe manier om heldere en eerlijke politiek te bedrijven. Een belangrijk instrument daarbij is een interactieve website. Hierop was en is het voor burgers mogelijk hun mening te geven. De eerste stap was hen te vragen naar de 10 onderwerpen die zij, de burgers van Nederland, belangrijk vinden. Daaropvolgend zijn mensen op verschillende terreinen met elkaar aan de slag gegaan om niet alleen de problemen te beschrijven, maar juist ook te komen met oplossingen. Door mee te doen hebben mensen hun eigen verantwoordelijkheid genomen.

Medio 2009 is er door Trots op Nederland een meedenkdag georganiseerd waar iedere Nederlandse burger welkom was. Daar zijn de onderwerpen verder uitgediept. De problemen en oplossingen die toen zijn geformuleerd vormen de basis voor dit partijprogramma. Trots op Nederland is dus een politieke beweging voor en door de burgers van Nederland. Zij hebben hun voorkeur uitgesproken voor vertrouwen en handhaven, voor een effectieve overheid en een harmonieuze samenleving!

Rita Verdonk

1. POLITIEK, BESTUUR EN SAMENLEVING

Nederland is een prachtig land. We kunnen trots zijn op heel veel zaken die onze voorvaders hebben bereikt. De welvaart is groot en ons bedrijfsleven internationaal vermaard. Maar we staan op een keerpunt. Onze overheid is, ten opzichte van de productieve economie, te groot en te log geworden om nog te kunnen worden bekostigd. Het takenpakket is te omvangrijk en niet meer van deze tijd. De situatie grenst aan het onhoudbare. Er zijn drie belangrijke redenen aan te wijzen waarom de overheid zich juist nu bescheidener moet gaan opstellen. Ten eerste zijn veel taken inmiddels overbodig. In de loop der decennia zijn veel gewenste maatschappelijke ontwikkelingen door de overheidssturing volbracht. Ten tweede is de overheid als gevolg van overdreven regulering, bureaucratische druk en toenemende inbreuk in ons privéleven steeds vaker een last dan een lust. Met het huidige beleid roept zij ook spanning op tussen bevolkingsgroepen. Het wegcijferen van de eigen cultuur en het voortrekken van andere

culturen in de vorm van positieve discriminatie is schadelijk voor de samenhang in de samenleving. Ten derde is de huidige omvang van de overheid niet meer te betalen, de gevolgen van de kredietcrisis versterken dit effect. We hebben op dit moment niet te maken met een gewone recessie, maar met een systeemcrisis. Een combinatie van hoge schulden, een verzwakte economie, een verzwakt bankstelsel en een logge overheid maakt dat het roer nu echt om moet. Het kan echt anders en beter.

De weg naar een groot overheidsapparaat is al lang geleden ingezet, de Grondwet van 1848 heeft dat niet kunnen voorkomen. In dat jaar zette de liberale staatsman Johan Rudolph Thorbecke een Grondwet in elkaar die er voor zorgde dat de macht van de koning werd ingeperkt en de overheidsbemoeyenis in de samenleving werd beperkt. Hij zorgde er ook voor dat particuliere en maatschappelijke pressie op de staatsmacht werd geminimaliseerd. Maar de bepalingen die erin stonden om overheidsinmenging

in de samenleving te beperken waren niet waterdicht.¹ Het parlement stond open voor deelbelangen die de staatsmacht gebruikten om hun doelen te bereiken. Vakbonden, ondernemersverenigingen, ambtenarenbonden, boerenbonden, kerken, moskeeën en ideologisch verschillende politieke partijen zijn inmiddels vast onderdeel van onze samenleving, maar door hun onderlinge politieke strijd kwam er veel nieuwe wetgeving naast de Grondwet. Dit maakte langzaam maar zeker de overheid groter, complexer en bemoeizuchtiger.

De Grondwet is eenmaal grondig herzien in 1983. Dat was nodig om de nieuwe wetten die vanaf 1848 waren gemaakt in één keer een plaats te geven in een nieuwe Grondwet. Sindsdien staat er expliciet in vermeld dat de overheid een opdracht heeft om sociale grondrechten te verlenen. Denk bijvoorbeeld aan het verlenen van rechtsbijstand als men daar geen geld voor heeft, het bevorderen van werkgelegenheid, verlenen van sociale zekerheid, verbetering van het leefmilieu, het bevorderen van de volksgezondheid, zorg dragen voor maatschappelijke en culturele ontplooiing en het aanbieden van onderwijs. Niemand is natuurlijk tegen deze maatregelen, maar om ze te verwezenlijken moet de overheid wel beslag leggen op een groot deel van onze welvaart in de vorm van belastingen en andere heffingen. Door de gestaag gegroeide omvang van de overheid is belastinggeld vooral sinds de vroege jaren zeventig niet eens meer toereikend. Er moest steeds meer worden geleend waardoor de staatsschuld

¹ Thorbecke vond dat de staat het algemeen belang behartigde en dat dit algemeen belang voorrang had op het particuliere belang. Het primaat van de maatschappelijke besluitvorming lag voor hem dus bij de staat. De staat was daarom te allen tijde gerechtigd de individuele vrijheid van burgers aan banden te leggen (Van de democratische rechtsstaat naar de ochlocratie, Frank van Dun). De staat kon hierdoor worden bevolkt door partijen die deelbelangen dienden en wetten invoerden uit naam van algemeen belang. Daardoor is de individuele vrijheid in de loop der tijd door de staat vergaand ingeperkt.

Op te veel terreinen waar de overheid zich mee bemoeit, is de kwaliteit achteruit gegaan.

snel is toegenomen. Ook de gasbaten zijn verbruikt. Maar los van de schuldopbouw en het gasverbruik heeft de verruiming van de overheidstaken voor onze samenleving andere, verstrekkende gevolgen gehad.²

Wat ging er mis?

Het is erg moeilijk zo niet ondoenlijk om objectief vast te stellen wat de juiste mate is van overheidssteun voor bepaalde groepen mensen. De afweging hiervan is dan ook onderwerp van uitvoerige politieke besluitvorming, waarbij verschillende belangen tegen elkaar worden afgewogen. Welke belangenvoorrang krijgen boven andere belangen is niet transparant. Het parlement beoordeelt, maar lobbygroepen en ideologische vooringenomenheid hebben veel invloed op dit proces. De politieke strijd om de verdeling van belangen is een spel geworden van geven en nemen, van verdeel en heers. In ons land noemen we dat polderen. Omdat het herverdelende politieke systeem openstaat voor deelbelangen, is er een politieke strijd om de middelen van anderen ontstaan.

Door die politieke strijd is de taakopvatting van de overheid in de loop der tijd veranderd van beschermer van de welvaart naar verdeler van de welvaart. Als er problemen of spanningen rijzen, wordt doorgaans een commissie ingesteld die tot de conclusie komt dat de oplossing van het probleem ligt in het trekken van de portemonnee. De portemonnee van de belastingbetaler welteverstaan. De samenleving is door de groei van inspraak, aanspraak en rondpompen van geld van anderen oneindig veel complexer geworden. Veel mensen begrijpen niet meer waar de overheid voor staat. Ideologie, persoonlijke contacten en zelfs de waan van de dag hebben invloed op de politieke verdeling van de belangen. Wat gisteren nog rechtsgeldig was, kan vandaag in het tegendeel zijn omgeslagen. Wie gisteren nog voordeel had bij bepaalde wetgeving, kan vandaag worden beroofd van zijn privilege. Rechtsongelijkheid is de basis van de samenleving, georganiseerd onrecht de norm.

Door de alomtegenwoordige overheid is ook de liefde en het vertrouwen uit de samenleving verdwenen. Onlangs bleek uit de Nationale Vertrouwensmonitor dat zes op de tien Nederlanders elkaar niet meer vertrouwt en maar liefst 75% van de mensen vertrouwt de huidige politiek niet. We betalen belasting aan de overheid, maar weten niet waaraan en aan wie dit geld wordt besteed. Uitkeringen zijn anoniem en vrijblijvend, onze ouders slijten hun laatste jaren in matig presterende verzorgingshuizen of verpleeghuizen die zich vaak ver van onze woonplaats bevinden. De zorg, het vertrouwen en de solidariteit tussen de mensen is verdwenen.

De onvrede over het functioneren van de overheid is groot. We moeten ons dan ook afvragen of de overheid in de huidige omvang en met het huidige takenpakket nog wel voldoet aan de wensen van onze samenleving. Scholen, zorginstellingen en omroepverenigingen zijn afhankelijk gemaakt van overheidsfinanciering en staan met de neus naar Den Haag en met de rug naar de burger. Burgers hebben geen of nauwelijks inspraak meer in deze organisaties. Door ontkerkelijking en ontzuiling kunnen we vaststellen dat de katholieken, protestanten, joden, arbeiders, middenstanders en de adel steeds minder ver van elkaar zijn komen te staan, maar juist verder van de eigen verzuilde maatschappelijke organisaties. Door overheidsfinanciering en ontzuiling zijn de maatschappelijke organisaties dus losgezongen van de samenleving, de huidige politiek heeft daar geen antwoord op.³

De politieke partij is verstatelijkt en de staat partijdig⁴

De drie ideologische hoofdstromingen in ons politieke landschap, liberalisme, sociaal democratie en christen democratie, zijn de afgelopen decennia steeds meer op elkaar gaan lijken. In het parlement uit zich dat in een verzameling van verschillende partijen die wat standpunten betreft over de inrichting van de samenleving niet of nauwelijks nog van elkaar zijn te onderscheiden. Daarbij is de bureaucratie enorm uitgebreid en is er een waar benoemingscircuit opgetuigd, zowel in de politiek als de ambtenarij. De politieke partij is vergroeid met het ambtelijk apparaat. De politieke partij is verstatelijkt en de staat is partijdig geworden. Nog maar drie procent van de Nederlandse bevolking is lid van een politieke partij. Om in aanmerking te komen voor relevante

² De schuldproblematiek van onze overheid wordt in het tweede hoofdstuk behandeld.

³ Deze ontwikkeling staat beschreven in het boek *De Geldpomp* van Gijs Herderscheê (Balans, 2009). Overigens is diezelfde overheid er debet aan dat nieuwe groepen mensen met sterk afwijkende culturen door de mislukte integratie met de rug naar de samenleving staan. Zie het derde deel voor een analyse.

⁴ Deze uitspraak is van Dr. A. P. M. Krouwel, universitair docent verbonden aan de faculteit politicologie van de Vrije Universiteit te Amsterdam

politieke en maatschappelijke posities moet je lid zijn van een politieke partij. Nieuwkomers worden gezien als onwelkome gasten die buiten de deur moeten worden gehouden. De politieke partijen zijn banenmachines geworden. Een steeds kleinere groep mensen heeft en houdt hierdoor in Nederland de touwtjes in handen. Burgers staan buitenspel.

De gevolgen van deze bestuurlijke en politieke verknoping zijn serieus te noemen. Er heerst een regententaliteit, er is sprake van een tekort aan vertrouwen bij het publiek, er is een geringe binding tussen politiek en publiek en daardoor een verantwoordingsprobleem. Kort gezegd komt het erop neer dat er wel verantwoordelijke bestuurders en politici zijn, maar dat hun verantwoordelijkheid maar in beperkte mate wordt gekoppeld aan aansprakelijkheid.⁵ Ditzelfde tekort zien we ook terug in het bedrijfsleven. Verantwoordelijke bestuurders van grote beursgenoteerde bedrijven kunnen grove fouten maken waardoor de aandeelhouderswaarde in korte tijd verdampt. Zij zijn echter niet aansprakelijk.⁶

Verandering lijkt bijna onmogelijk. Er valt voor de Nederlanders niet zo bijster veel meer te kiezen. De burgers van dit land stemmen op een steeds kleiner wordend gezelschap van beroeps politici. Eens in de vier jaar mogen de burgers opdraven om op een bestaande partij te stemmen, de zetels worden daarna verdeeld over dezelfde partijen als vóór de verkiezingen. Na nieuwe verkiezingen wordt door zetelverschuiving de buit misschien iets anders verdeeld, maar om dit voor de partijen draaglijk te maken is het benoemingencircuit opgetuigd. De politieke partijen zijn meer bezig met het in stand houden van zichzelf dan met het oplossen van problemen van de inwoners van ons land. De steun voor deze partijen vanuit de bevolking is dan ook steeds kleiner geworden. Een regering van en voor het volk is verworden tot een regering van en voor een zeer kleine minderheid van de Nederlandse bevolking. Er is sprake van een politiek kartel. Hier is niets democratisch aan.

Het roer moet om

Er zijn te veel ambtenaren, er is te veel regeldruk en er zijn te veel bestuurders en bestuurslagen. Daarbovenop komt de verstikkende werking van het poldermodel. De overheidstaak om via de polder groepen mensen van verschillende culturele en / of religieuze afkomst te faciliteren en te emanciperen is niet meer van deze tijd. Er is een anders ingerichte overheid nodig, een overheid die zich weer neutraal gaat opstellen en de rol aanneemt die haar het meest op het lijf geschreven is: die van scheidsrechter. De transitie van de huidige opzet naar deze nieuwe rol is de grote uitdaging waar Nederland nu voor staat. Een neutraal politiek bestel dat zich baseert op de klassieke grondrechten, op vrijheid en bescherming van het individu is beter in staat de uitdagingen van deze tijd aan te kunnen.

Om de logge bureaucratie en de verstikkende regeldruk écht op te lossen moeten we op een heel andere manier durven kijken naar de regelgeving. Niet van bovenaf vanuit de overheid, maar van onderop. Centraal staat het vertrouwen in de burger en de ondernemer. De eerste vraag is dan: wat kan men zelf beslissen? Pas als er belangen van anderen gaan spelen en er spelregels nodig zijn, komt de gemeentelijke overheid in beeld. Dat is de bestuurlijke laag waar de burger het meest mee te maken heeft. De bestuurlijke laag boven de gemeenten wordt gevormd door de provincies. Die schaffen we als bestuurslaag af. De historische en culturele betekenis blijft natuurlijk gewoon behouden. Op rijksniveau weten we dan welke regels er nodig zijn en gehandhaafd dienen te worden en kunnen we uitrekenen hoeveel ambtenaren daarvoor nodig zijn.

De politieke strijd om de verdeling van belangen is een spel geworden van geven en nemen, van verdeel en heers.

⁵ Dit hebben we bijvoorbeeld kunnen zien bij de vuurwerkcramp in Enschede. Zo ongeveer iedere officiële instantie heeft daar gefaald, maar alleen de eigenaren van de fabriek kregen straf.

⁶ Deze analyse rust deels op onderzoek van Dr. A. P. M. Krouwel.

Bij vertrouwen hoort handhaven. Dat kan met veel minder ambtenaren en politici. De Tweede Kamer kan terug naar 75 zetels, zodat men zich bezig kan gaan houden met de zaken die echt belangrijk zijn. Daarnaast heeft dat in ieder geval effect op het aantal ambtenaren bij de departementen, die hoeven zich namelijk niet meer te buigen over onbenullige en overbodige vragen. Om te zorgen dat de slagvaardigheid van de ministers (en ook de wethouders) toeneemt, wordt de top van het ambtelijk apparaat automatisch ontslagen als de zittende minister of wethouder verdwijnt. Een nieuwe minister of wethouder bepaalt of ze worden herbenoemd.

De politieke praktijk sluit inmiddels niet meer aan bij de maatschappelijke werkelijkheid. Ambtenaren, bestuurders en politici leven in een papieren werkelijkheid die in niets meer lijkt op wat de man in de straat ervaart. Naast de institutionele veranderingen dient daarom ook de cultuur van de diverse overheidsorganisaties te veranderen. De ambtenaren en bestuurders zijn er voor de burger en niet andersom. De ambtenaar moet weer burgerdienaar worden.

2. ECONOMIE, KREDIETCRISIS EN FINANCIËN

De Nederlandse economie is vanouds erg sterk geweest. Nederlanders zijn de uitvinders van de aandelenbeurs en het hedendaagse banksysteem. Het gevolg van deze vindingen was een gouden eeuw waarin de eerste internationaal opererende bedrijven op poten werden gezet, zoals de Verenigde Oost-Indische Compagnie (de VOC).⁷ De sterke gulden zorgde voor stabiliteit en voorspoed. Tegelijk met de groeiende economie ontwikkelde zich een stabiel politiek bestuur. Economische groei was in die tijd geen doelstelling van een hoger gezag, maar een resultante van persoonlijke vrijheid en goed afgebakende eigendomsrechten. Uit ervaring wist men dat een stabiele en efficiënte overheid, die zich concentreerde op de bescherming van individu en bezit, garant stond voor welvaart en welzijn. De oorspronkelijke rijkdom van de westerse wereld is dan ook gebaseerd op het handhaven van de klassieke grondrechten: vrijheid van godsdienst, vrije meningsuiting, onderwijs en bescherming van eigendomsrechten.

Wat is er mis gegaan?

De groei van het takenpakket van de overheid, de bureaucratie, de regulering, de hoogtes en hoeveelheid van verstrekte uitkeringen en vergaande internationale (militaire) samenwerking kosten veel geld. De overheid is om dit te kunnen betalen in de loop der tijd steeds meer aanspraak gaan maken op het geld dat in de samenleving wordt verdiend. In 1900 waren de Nederlandse overheidsuitgaven als percentage van het nationale inkomen bijvoorbeeld nog maar 10%, in 1950 was dit 24% en in 2002 al 52%.⁸ De overheid is dus in steeds ruimere mate op de samenleving gaan teren. Anders gezegd; de staat is gaan parasiteren op de burger en de economie. Dit werkt zeer verstikkend op de economische bedrijvigheid, waardoor de economische groei sterk wordt beknod.

Toch kenden we tegelijkertijd jarenlang een groei van de welvaart. De kredietcrisis heeft echter een vervelende waarheid boven water gebracht: we hebben de afgelopen decennia op de pof geleefd. Zowel overheden, bedrijven als gezinnen hebben zich in de schulden gestoken om zich een aangename levensstijl te kunnen veroorloven. Overheden wilden meer uitgeven dan er via belastinggeld en heffingen binnenkwam, bedrijven wilden investeren in capaciteit die uiteindelijk alleen kon worden gebruikt door meer consumptie op krediet en gezinnen wilden met hogere hypotheek en consumptieve leningen goed wonen en leven. Zowel overheden als de economie groeiden gestaag en simultaan. We maakten ons zelf wijs dat we rijk konden worden door te lenen.

⁷ De Gouden Eeuw loopt grofweg van 1602, het jaar van de oprichting van de VOC, tot 1672, het jaar dat bekend staat als het Rampjaar.

⁸ Bronnen: Adam Smith Institute "Economische geschiedenis van Nederland in de 20e eeuw" J.L. van Zanden / R.T. Griffiths. Dat de 52% in 2002 niet werd gehaald en de lasten ten opzichte van het nationale inkomen in de jaren negentig van de vorige eeuw snel daalden, komt alleen maar door de sterke groei van de productieve economie. De collectieve uitgaven groeiden in die tijd gewoon door, zij het minder sterk dan de groei van de productieve economie. Nu de productieve economie stagneert zullen we de komende jaren bij ongewijzigd overheidsbeleid een omgekeerd proces zien.

Het uitbundige leengedrag is mogelijk gemaakt door het kunstmatig laag houden van de geldmarktrente door overheden en centrale banken, de VS voorop. Door de korte rente jarenlang laag te houden werd lenen gestimuleerd. Bij elke economische dip verlaagden centrale banken de rente nog verder om de economie te stimuleren.⁹ Landen in Azië hielden hun valuta goedkoop ten opzichte van de dollar door Amerikaanse staatsobligaties in te kopen.¹⁰ Hierdoor bleef de lange rente ook lager. Door de lage rente kon de kredietcreatie en daarmee de schuldenberg tot enorme proporties toenemen. Toen de financiële instellingen ook nog eens uitvonden dat de schulden op hun balans konden worden opgeknipt en verpakt en worden doorverkocht aan andere partijen, was het hek van de dam.¹¹ Door overheidsregulering is het probleem verergerd omdat het nemen van krediet en het hebben van schuld in veel landen fiscaal aantrekkelijk is. In 2007 stortte de boel in elkaar omdat die Amerikanen die rationeel en economisch gezien eigenlijk helemaal geen leningen mochten krijgen, toch sub-prime hypotheekleningen verstrekten kregen en in toenemende mate in gebreke bleven. De golf van schuldproblemen is daarna in schokken over de rest van de wereld gespoeld.

Opeenvolgende Nederlandse regeringen hebben ons opgezadeld met een staatsschuld van maar liefst 380 miljard euro in 2010.¹² Overigens was dit nog niet genoeg, want ook de ruim 200 miljard euro die onze gasbel sinds 1970 heeft opgeleverd is niet geïnvesteerd in blijvend welvaartverhogende investeringen, maar grotendeels over de balk gegooid. Door lenen, verspillen en de dertig jaar lange kredietstimulering is er kortstondige welvaart gecreëerd. Maar krediet opnemen betekent naar voren halen van koopkracht en interen op toekomstige koopkracht. De rekening zit dus gewoon onder in de zak.

Systeem is onhoudbaar

Als gevolg van de kredietcrisis kan worden gesproken over een systeemcrisis. De overheidssector en het bankwezen zijn zeer vervlochten geraakt en voor hun voortbestaan in huidige omvang van elkaar afhankelijk. De overheid is objectief gezien niet meer te betalen uit alleen belastinggeld en is afhankelijk van bankleningen om de begrotingsgaten te kunnen dichten. En het door de financiële crisis in problemen geraakte banksysteem is afhankelijk van overheidssteun (lees: de belastingbetaler), maar uiteindelijk veel te groot gegroeid om te kunnen worden gered. Er wordt daarom op dit moment zelfs een beroep gedaan op de geldpers van centrale banken om de gaten met nieuwe leningen te kunnen dichten.¹³

Het opstapelen van schulden door kredietcreatie was jarenlang veel te makkelijk. Centrale bankiers hebben door hun rol als hoeder en beschermer van de financiële industrie de commerciële bankiers ongelooflijk veel roekelozer gemaakt. Door de impliciete steun aan commerciële banken is de financiële economie veel sneller gegroeid dan de productieve economie.¹⁴ Bankiers vonden het geweldig zo veel krediet te kunnen creëren, ze verdienden goud geld en de bonussen stegen tot in de hemel. Bankiers konden niet verliezen en wisten dat bij verlies overheid en centrale bankiers klaar zouden staan om het verlies te verdelen over de burgers. Het redden van de banken en financiële instellingen betekent dat er sprake is van een omgekeerde Robin Hood: van de armen wordt gepakt om de rijken te ondersteunen, terwijl die rijken ook nog eens rijk zijn geworden door het nemen van onverantwoorde risico's en het probleem van de kredietcrisis hebben veroorzaakt.

9 De productieve economie heeft baat bij een stabiele rente, maar in ons systeem van centrale banken die samenwerken met commerciële banken en overheden is een stabiele rente op langere termijn onmogelijk. Het huidige monetaire systeem veroorzaakt extreme conjunctuurcycli. Door de door centrale banken gemanipuleerde lage en afnemende rente ontstaat namelijk in eerste instantie markteuforie en veel investeringen met geleend geld, maar veranderde omstandigheden en verwachtingen zorgen voor snel veranderende kapitaalstromen, stijgende marktrente en bedrijfsfaillissementen, omdat door afnemende economische activiteit de aangegane schulden niet meer kunnen worden voldaan.

10 Door een kunstmatig lagere valuta werd de eigen exportindustrie gestimuleerd.

11 Het zogenaamde securitiseren van schuld. De redenering achter dit idee was dat risico's zo beter konden worden gespreid, waardoor de risico's in het systeem veel kleiner werden. Het gevolg was een lagere marktrente en overdadig veel liquiditeit. De realiteit was dat risico helemaal niet verdween. Toen de kredietcrisis begon wist ineens niemand meer wie het risico had en wat de waardepapieren waard waren. Het gevolg was een financieel infarct en een bijna ineenstorting van het financiële systeem na de val van de Amerikaanse zakenbank Lehman Brothers in 2008.

12 In opdracht van de zender RTL-Z heeft het CPB uitgerekend dat de Nederlandse staatsschuld in 2010 zal oplopen naar 380,9 miljard euro. In 2000 bedroeg de staatsschuld nog 224 miljard euro.

13 Zowel de Amerikaanse centrale bank (Federal Reserve), de Europese Centrale Bank (ECB) als de centrale bank van Engeland hebben in 2009 voor honderden miljarden dollars, euro's en ponden aan vastgoedobligaties en overheidsobligaties gekocht met nieuw gedrukt geld. Dit deden zij om de officiële rente laag te houden, maar ook om commerciële banken te verlossen van slechte leningen.

Miljarden euro's zijn gegaan naar de financiële instellingen. Maar een heel klein deel van het ondersteuningsgeld is gegaan naar handel en industrie. En er is helemaal niets gegaan naar degenen die het hardst zijn getroffen door de crisis: de hardwerkende gezinnen die de belastingen moeten opbrengen. Wie krijgt dus uiteindelijk de rekening? De belastingbetaler! Want de winst is in dit systeem voor de banken, maar het verlies voor de belastingbetaler. We zijn hierdoor met z'n allen een stuk armer geworden.

Het leven op de pof lijkt ten einde. Door de kredietcrisis is het systeem van economische groei door goedkoop lenen spaak gelopen. Dit zal slachtoffers eisen. Veel krediet is gebruikt voor consumptie, waardoor veel frivole productiecapaciteit is gecreëerd. Nu de kredietstroom is opgedroogd, is een sanering noodzakelijk en zelfs onontkoombaar. Zwakkere bedrijven en overcapaciteit moeten helaas verdwijnen, maar dat is in de kern een heel

De kredietcrisis heeft een vervelende waarheid boven water gebracht: we hebben de afgelopen decennia op de pof geleefd.

gezond proces. De overheid kiest er echter voor om dit proces van schuld- en productiesanering tegen te gaan met nieuwe schulden. Men kiest voor het stimuleren van de economie en het overnemen van de risico's die door banken zijn gecreëerd. Maar men stelt zich niet de vraag of een crisis die is ontstaan door het aangaan van te veel schuld, kan worden opgelost door nog meer schuld. Het antwoord op die vraag is natuurlijk nee, een gezonde economie groeit niet op basis van krediet, maar op basis van sparen en investeren.

De productieve economie heeft een enorme klap gekregen en is er nog lang niet bovenop. Het banksysteem is te verzwakt om nog normaal krediet te kunnen verlenen. Het financiële systeem wordt door aanpassing van boekhoudregels en ongelimiteerde steun in leven gehouden en de interbancaire geldmarkt is voorsnog overgenomen door centrale banken. Daarbovenop proberen centrale banken, door een extreme verlaging van de rente, de kredietverlening tot leven te wekken om zo de economie weer te stimuleren. Ook over-

heden stimuleren actief de verzwakte economie. Ze kunnen daar echter niet al te lang mee doorgaan, omdat er onherroepelijk een punt komt waarbij de overheidsschuld te hoog is geworden en de leencapaciteit ten einde is.¹⁵ Zodra de stimuleringsmaatregelen zijn uitgewerkt, zal blijken dat de economie helemaal nog niet op eigen benen kan staan. De kans is groot dat landen dan met elkaar in competitie gaan om hun munt te devalueren met als doel om de export te bevorderen en daarmee hun economie te stimuleren. Een mogelijk gevolg hiervan is handelsprotectionisme, gevolgd door een wereldwijde valutacrisis. Dan begint deel II van de crisis.

Trots op Nederland vindt dat dit verhaal op een eerlijke en transparante manier aan de burgers duidelijk gemaakt moet worden. De burgers zand in de ogen strooien zoals nu gebeurt, is onbehoorlijk en oneerlijk. Het getuigt van een grote minachting voor het begripsvermogen van het Nederlandse volk.

Bezuinigen

Voor de burgers van Nederland zullen de economische en politieke gevolgen van de crisis de komende jaren ingrijpend zijn. Dat gaan we onder meer zien in de toenemende werkloosheid, de terugvallende winstgevendheid bij bedrijven, enorme overheidstekorten en nieuwe regels voor het financiële systeem.

De economische crisis zal moeten worden bestreden. Er moeten snel echte keuzes worden gemaakt. Economisch herstel vereist duidelijkheid en een voorspelbare overheid. Door nu de crisis te bestrijden met geleend geld, en dus de rekening overlaat aan volgende regeringen (lees: de belastingbetaler), vergroot de overheid de onduidelijkheid. Zo creëert ze een onzekere ondernemer en een onzekere consument. Onzekere consumenten consumeren echter niet en onzekere ondernemers investeren niet.

¹⁴ Als een commerciële bank in problemen komt en te groot is om om te laten vallen, wordt er door overheden en/of centrale banken altijd ingegrepen: de bank wordt op de been gehouden. Commerciële banken weten dit en nemen daarom veel meer risico's dan bedrijven in de productieve economie.

¹⁵ Griekenland, een land met een enorme staatsschuld en torenhoge begrotingstekorten, verkeert al in de gevarenzone.

Veel mensen begrijpen niet meer waar de overheid voor staat.

Traditioneel roept de overheid bij economische tegenwind dat er zal moeten worden bezuinigd. Zo werden door het inmiddels gevallen kabinet Balkenende IV bijvoorbeeld ambtelijke commissies aan het werk gezet om te onderzoeken waar geld vandaan kan worden gehaald. De uitkomst zal ook dit keer niet verrassen. Het is namelijk nooit de overheid die bezuinigt. De overheidsuitgaven stijgen namelijk elk jaar, ook als er wordt gezegd dat de bezuinigingen 'dramatisch' zijn. Dit is natuurlijk niet verwonderlijk. Het totale aantal ambtenaren neemt namelijk niet af, maar toe. De begrotingen van alle ministeries nemen niet af, maar toe. De gezondheidszorg wordt niet goedkoper, maar duurder. Het onderwijs wordt niet goedkoper, maar duurder. De lasten gaan dus niet omlaag, maar omhoog.

Wie bezuinigt er dan wel? U! Om te beginnen past de overheid de kaasschaaf methode toe, het continu afkalven van de dienstverlening via voortdurende 'bezuinigingen'. Ook lukt het de overheid door nieuwe wetgeving en nieuwe procedures om mensen, die volgens de 'oude' regels recht hadden op één of andere uitkering of dienst, uit de uitkering of dienstverlening te werken. Over betrouwbaarheid gesproken.¹⁶ En als dit allemaal niet genoeg is, wordt de belasting verhoogd of worden nieuwe heffingen ingevoerd. Op deze manier is de enige die uiteindelijk bezuinigt de Nederlandse burger en niet de overheid.

Als er niets gebeurt zal, net zoals tijdens voorgaande crises sinds 1945, ook in deze economische crisis worden gekozen voor een

combinatie van lastenverzwaring via hogere belasting en verschraling van de dienstverlening om de overheidsfinanciën er bovenop te helpen. De economie is daar echter niet bij gebaat. Lastenverzwaringen halen de koopkracht onderuit en dat nekt de economie opnieuw. We moeten het dus anders doen.

De ondernemer is producent van de welvaart

Deze systeemcrisis kan volgens Trots op Nederland worden gezien als een kans. Een kans om te komen tot een efficiëntere en effectievere overheid. Te komen tot een samenleving waarin eerlijkheid en werklust worden beloond. We zullen ons moeten aanpassen. We moeten streven naar een vergaande hervorming van de verstikkende politieke instituties, het ongezonde politiek-economische landschap en de instabiele banksector.

Een gezonde hervorming van de Nederlandse economie en overheid kan niet worden gerealiseerd in een handomdraai. Er moet opnieuw worden gebouwd. We moeten ruim baan geven aan de ondernemers en werknemers in de productieve sector, want alleen daar wordt het geld verdiend. Productie moet weer voorop staan, er is genoeg geconsumeerd. Duidelijk moet zijn dat de overheid een consument is van de welvaart en de ondernemer de producent van de welvaart. In de financiële onderbouwing staat ons gedetailleerde plan van aanpak.

¹⁶ Het voorstel van het kabinet Balkenende IV om de AOW-leeftijd te verhogen naar 67 jaar is hier een goed voorbeeld van. De leeftijd wordt verhoogd omdat het geld nodig is om andere zaken in de polder te kunnen financieren, aldus Wouter Bos in een interview in de Volkskrant: 'Bos zegt ook dat de bewering van onder andere Agnes Kant en Marcel van Dam niet klopt dat de AOW ook zonder leeftijdsverhoging betaalbaar zal blijven - doordat ouderen steeds rijker worden en dus steeds meer belasting betalen over hun pensioenen. 'Allereerst omdat het niet enkel gaat om de betaalbaarheid van de AOW maar minstens zozeer om de betaalbaarheid van goede zorg, goed onderwijs, veilige buurten en een fatsoenlijke sociale zekerheid.'" ("Bos: hogere AOW-leeftijd is solidair", Volkskrant 26-10-2009).

3. WAARDEN EN NORMEN

De politieke economie heeft veel invloed gehad op de samenleving. Het gedrag van mensen onderling is veranderd en op z'n zachtst gezegd niet altijd ten goede, zo blijkt uit de jaarlijkse Nationale Vertrouwensmonitor. Goedkoop krediet, een snel expanderende economie zonder noemenswaardige tegenslagen in de vorm van recessies en de door de verzorgingsstaat overgenomen zorg voor elkaar hebben er voor gezorgd dat mensen egoïstischer zijn geworden. Daarbij heeft het politieke spel van verdeel en heers in de polder de politiek ontransparant en oneerlijk gemaakt. Het is voor de doorsnee burger niet meer te volgen. Bestuurders leven in een cultuur van lusten zonder lasten; ze zijn beperkt aansprakelijk en profiteren schier onbeperkt van het collectief opgebrachte belastinggeld. Dit alles gaat ten koste van de samenhang en de minder bedeeden in onze samenleving. De Hollandse moraal van hard werken, spaarzaamheid en nuchterheid, maar ook van mededogen en behulpzaamheid is op de achtergrond geraakt.

Waarden en normen, het samenspel van ongeschreven regels, afspraken en gebruiken ontstaan in de samenleving en mogen nooit door een overheid worden opgelegd. Heel lang was het impliciete uitgangspunt in onze cultuur en van onze overheid dat de ontplooiing van het individu meer welvaart en welzijn brengt dan welke collectieve aanpak dan ook. Deze oude waarden en normen zijn de laatste decennia echter verlaten en vervangen door een nieuwe set, waarbij verdeling van de welvaart boven bescherming van de welvaart staat, waarbij het gelijkheidsideaal belangrijker wordt geacht dan individuele ontplooiing, waarbij de eigen cultuur ondergeschikt is gemaakt aan andere culturen, waarbij slachtofferschap zwaarder wordt gewaardeerd dan eigen verantwoordelijkheid, waarbij het gezag wordt ondermijnd ten gunste van vrijblijvendheid. Deze set waarden en normen wordt zelfs via het recht door de overheid opgelegd.¹⁷ De keuze voor deze set waarden en normen heeft aantoonbare maatschappelijke schade aangericht en staat dus op gespannen voet met het algemene en particuliere belang.

Anno 2010 beleven we een trendbreuk. De door de overheid georganiseerde collectiviteit werkt niet meer, zowel sociologisch, economisch als monetair. De verdeel en heers politiek kent vele onbedoelde bijwerkingen, roept onvrede op, is ontransparant, oneerlijk en naar nu blijkt ook gewoon onbetaalbaar. Door de kredietcrisis is dit samenspel ontaard in een systeemcrisis. De crisis biedt echter ook een kans. Het betekent namelijk dat de overheid haar rol in de samenleving en de omvang van het takenpakket tegen het licht moet gaan houden. Door de systeemcrisis is de overheid genoodzaakt zich terug te trekken uit de privé sfeer van burgers. Mensen zullen in de nabije toekomst weer het heft in eigen handen moeten nemen.

Toch speelt de overheid hierin een belangrijke rol, want ze handhaaft het recht, een set spelregels waar zowel de overheid als de burgers zich aan moeten houden. Wij kennen in dit land namelijk een aantal ononderhandelbare vrijheden, waarden en normen, rechten en plichten: de vrijheid van meningsuiting, de vrijheid van godsdienst, de vrijheid van onderwijs, de vrijheid van vereniging, de gelijkwaardigheid van man en vrouw, alsmede de neutraliteit van de staat. Dit zijn de grondrechten en uitgangspunten die moeten worden bewaakt door de overheid. Deze spelregels zijn er niet voor niets. Alleen een samenleving waarin de regels helder en duidelijk zijn en waar goed wordt gehandhaafd, biedt de duidelijkheid en eerlijkheid die nodig is om welzijn en welvaart te genereren. Terugtrekken van de overheid wil niet zeggen een zwakkere overheid. Op veel gebieden zal de overheid zelfs krachtiger op moeten gaan treden. Denk bijvoorbeeld aan veiligheid, want alleen in een samenleving waarin mensen zich veilig voelen is harmonieuze sociale interactie mogelijk.

Nederland immigratieland?

Een onderwerp dat al heel lang onderdeel is van hevig debat en een goed voorbeeld van doorgeslagen overheidsinvloed is het immigratie- en integratievraagstuk.

¹⁷ Sinds de laatste grote Grondwetsherziening van 1983 heeft de overheid expliciet een taak voor bepaalde zaken te zorgen, zie deel 1.

De Nederlandse cultuur is decennialang stabiel geweest, ondanks het feit dat Nederland altijd een land is geweest dat open stond voor de toestroom van immigranten met een andere culturele achtergrond. Vanouds her hebben mensen uit andere culturen emplooi en onderdak gevonden in een gastvrij Nederland. Ons land was bijvoorbeeld toevluchtsoord voor de in Engeland onderdrukte en naar Nederland gevluchte Pilgrim Fathers, de uit Frankrijk gevluchte protestantse Hugenoten en de in Spanje en Portugal onderdrukte Joden. Allen vonden ze onderdak en hebben ze geprofiteerd van de Nederlandse samenleving en onze vrijheden. Nieuwkomers integreerden goed omdat er brood op de plank moest komen; er waren geen uitkeringen. De meeste immigratie vond plaats uit economische motieven en op basis van wederzijdse instemming. Er was sprake van vrijwillige integratie en een individuele economische noodzaak om te integreren. Het was een win-win situatie, de Nederlandse samenleving heeft van de smeltkroes geprofiteerd. We mogen er trots op zijn dat Nederland eeuwenlang voor deze traditie heeft gestaan.

Nederland worstelt nu echter met een erfenis uit het recente verleden. Onze cultuur was altijd sterk en open genoeg om mensen uit andere culturen op te nemen. De huidige bestuurlijke elite heeft ons absorptievermogen echter diep aangetast. Door gesubsidieerde massa-immigratie is de afgelopen dertig jaar snel een groot aantal mensen van andere culturen binnengekomen in Nederland. Hierdoor hebben mensen niet de tijd gekregen om goed met elkaar te leren omgaan en te integreren. De delicate balans tussen groepen mensen met verschillende culturele achtergronden, voorwaarde voor het functioneren van onze democratie, is uit de samenleving verdwenen.

Het ontstaan van een multiculturele samenleving als gevolg van massa-immigratie was mogelijk tegen de achtergrond van de zich expanderende politieke economie. Een politiek bevlogen overheid heeft sinds de jaren zeventig van de vorige eeuw geen grenzen gesteld aan de immigratiestroom en de reikwijdte van de verzorgingsstaat. Toegenomen welvaart, relatief hoge uitkeringen en collectieve arbeidsovereenkomsten maakten goedkope arbeid onaantrekkelijk voor de eigen inwoners. Het vuile werk moest echter wel worden gedaan. Dit werd opgelost door gastarbeiders uit lage lonenlanden uit te nodigen dit werk te doen. Na gedane arbeid werden ze op straat gezet met een uitkering. De gulle en weinig veeleisende Nederlandse overheid opende haar grenzen voor een steeds omvangrijkere migratiestroom uit moslimlanden met een sterk afwijkende cultuur.

Jarenlang was het credo van onze overheid 'integreren met behoud van identiteit', omdat werd gehoopt dat de gastarbeiders na gedane arbeid weer naar het land van herkomst zouden terugkeren. Dat bleek een misvatting,

de migranten zijn gebleven. Door gezinshereniging en gezinsvorming zijn we inmiddels toe aan de derde generatie migranten die Nederland massaal weten te vinden. Onze in eerste instantie sterk ideologisch gedreven en later gewoon laffe overheid heeft het falende multiculturele beleid decennialang volgehouden. Tegenstanders van dit beleid werden weggezet als extreem rechts of vreemdelingenhater. Nieuwe Nederlanders kregen hierdoor een verkeerd signaal, het signaal van vrijblijvendheid. Ze hoefden niet hun best te doen om mee te doen met onze samenleving. Hierdoor spreken ze onze taal relatief slecht, zitten veel allochtonen werkloos thuis en zijn specifieke groepen allochtone jongeren oververtegenwoordigd in criminaliteitscijfers, straatteur, radicalisering en schooluitval. Deze jongeren krijgen door gebrekkige aansluiting bij onze samenleving te weinig kansen, maar doen zelf

Scholen, zorginstellingen en omroepverenigingen zijn afhankelijk gemaakt van overheidsfinanciering en staan met de neus naar Den Haag en met de rug naar de burger.

ook geen of te weinig moeite om zich aan te passen. Huwelijkskandidaten worden bijvoorbeeld vaak uit het land van herkomst gehaald. Dit alles zorgt voor een blijvend grote immigratiestroom van kansarme mensen met een andere culturele achtergrond. Deze ontwikkelingen gaan niet alleen ten koste van de oorspronkelijke inwoners van ons land, maar ook ten koste van de vele nieuwkomers die hier zijn gekomen om een nieuwe en betere toekomst op te bouwen en die gewoon Nederlander willen zijn.

Integratie

Een buitenlander die in Nederland komt wonen, kiest voor meedoen. De overheid ziet dat anders. Ook nu nog, na alle debatten en incidenten, is er niets geleerd. Nog steeds worden integratieproblemen bekeken en aangepakt vanuit de groepsgedachte. Volgens onze overheid moeten groepen zich emanciperen, moeten groepen worden beschermd tegen kwetsende meningen en moeten groepen worden gesteund door specifieke subsidies. Maar groepen handelen helemaal niet zelfstandig. Niet groepen plegen crimineel gedrag, maar individuen. Niet groepen weigeren te emanciperen, maar individuen. Niet groepen worden gekwetst door ongewenste meningen, maar individuen. Alleen individuen kunnen worden aangesproken op hun gedrag. Alleen een individu is in staat om zich te emanciperen, alleen een individu is baas over zijn eigen gedrag. Dat betekent dat alle groeps- en cultuurgebonden subsidies kunnen worden afgeschaft.

Wanneer mensen zich op Nederlandse bodem vestigen, dienen zij zich aan te passen aan onze normen en waarden en aan onze vrijheid van meningsuiting. Mensen met lange tenen die niet kunnen leven met onze Nederlandse normen en waarden hebben de keus om naar een andere bestemming uit te zien. Het is onbestaanbaar dat wij als Nederlanders onze eeuwenoude verworvenheden weg moeten gooien omdat allochtonen zich hier niet aan willen passen. Het moet weer normaal worden dat er een individuele economische noodzaak is om te integreren. Niet integreren omdat een ander dat van je verlangt, maar omdat er brood op de plank moet komen. Dus geen economische afhankelijkheid meer van de overheid, geen overbodige overheidssubsidies en geen gesubsidieerde immigratie.

Immigratie

Immigratie moet sterk worden beperkt. De Nederlandse samenleving krijgt hierdoor ruimte en rust om buitenlanders te laten integreren in onze samenleving. Het beleid moet zijn gebaseerd op selectie aan de poort. Dat is helemaal niet zo moeilijk als de huidige politieke elite beweert. Alleen mensen die een bijdrage leveren aan onze economie mogen in de toekomst nog toegelaten worden in ons land.¹⁸ Buitenlanders die zich in Nederland willen vestigen moeten werk hebben gevonden. Ze worden op deze manier, net als vroeger, weer welvaartbrenger en netto bijdrager aan onze samenleving, een win-win situatie.¹⁹ Alleen op deze manier is integratie betaalbaar en de kans op echte integratie groot. Buitenlanders die er moeite voor moeten doen, zijn later trots Nederlanders en trots op Nederland!

Asielverlening moet een uitzondering zijn en geen recht of regel en geldt alleen voor echte vluchtelingen. Kansarme buitenlanders zijn niet meer welkom. Mensen hebben eventueel recht op hulp, maar hebben niet per definitie recht op verblijf in ons land. Het verblijf is in principe tijdelijk. Hulp moet bij voorkeur ter plaatse of in de directe omgeving verleend worden, zodat vluchtelingen in hun eigen omgeving kunnen blijven voor opvang. We zijn het aan mensen die als asielzoeker naar ons land komen verplicht om geen valse verwachtingen te wekken ten aanzien van een mogelijk verblijf. De besluitvorming over toelating of afwijzing moet kwalitatief goed, maar vooral sneller plaatsvinden dan op dit moment gebeurt. Goed en snel beslissen betekent dus geen eindeloze procedures waardoor mensen soms jarenlang hun verblijf kunnen rekken.

Neutrale overheid

Tussen het in bestuurskringen nog altijd bewierookte multiculturalisme en het snel opkomende idee van 'eigen volk eerst' bestaat een derde weg: die van de aanvaarding van de eerder genoemde grondrechten als de vrijheid van meningsuiting, religie en onderwijs, neutraliteit van de staat en de gelijkwaardigheid van man en vrouw. Wij staan pal voor deze vrijheden, maar zijn streng voor overtreders van de wet! Dat betekent bijvoorbeeld dat individuele wetsovertredingen op basis van geloof niet worden getolereerd en worden bestraft.

¹⁸ We leven in Nederland in een hoogontwikkelde samenleving die aan de vaardigheden van mensen hoge eisen stelt om zich een volwaardige plek te kunnen verwerven. De behoefte aan hooggeschoolde arbeidskrachten zal de komende decennia waarschijnlijk groeien. Dat dwingt naast een kwantitatief toelatingsbeleid ook tot een kwalitatief toelatingsbeleid. Daar waar Nederland een beroep zal moeten doen op hooggeschoolde werknemers uit andere delen van de wereld, zullen we de procedures voor toelating zo eenvoudig mogelijk moeten houden. Dit is vooral belangrijk omdat we de concurrentieslag met andere hoogontwikkelde landen niet mogen verliezen. Ook zij zullen immers in toenemende mate een beroep gaan doen op deze groep mensen.

¹⁹ Overigens komen alleen mensen voor een paspoort in aanmerking als ze tien jaar lang geen misdrijf hebben gepleegd.

Dit betekent ook dat de overheid seculier en neutraal is en blijft. De overheid vertegenwoordigt het algemeen belang en is geen werkplek of uitlaatklep voor deelbelangen en aparte doelgroepen. Elke zichtbare uiting die behoort tot een geloof, cultuur of deelbelang, zoals kruisjes, keppeltjes, hoofddoeken of hanenkammen, wordt geweerd uit de overheid. Als burgers te maken krijgen met de overheid, mogen ze er van uit gaan dat ze worden behandeld op basis van neutraliteit. Ze moeten niet het idee krijgen dat ze worden behandeld op basis van de normen en waarden van een onderscheidende groep mensen met een andere culturele, religieuze of ideologische achtergrond. Als je voor de overheid wilt werken accepteer je dat je het algemeen belang uitstraalt.

Alle inwoners van Nederland moeten in vrijheid kunnen leven en werken, vrij van dwang, onveiligheid en betutteling. We zijn de overheidsbetutteling voorbij. Een harmonieuze samenleving gebaseerd op wederzijds vertrouwen en respect is niet van bovenaf te bereiken. Dat doen we zelf. Wij nodigen iedereen in Nederland dan ook uit om weer mee te gaan doen, te werken aan een samenleving waar excelleren, ondernemerschap en hard werken weer loont. Alleen door gezamenlijk de handen uit de mouwen te steken en zelf weer het voortouw en de verantwoordelijkheid te nemen, komt een harmonieuze en welvarende samenleving in het vizier!

KERNTAAK BESTUUR

Ons land moet efficiënt en effectief bestuurd worden. Trots op Nederland wil verantwoordelijkheden bij burgers en ondernemers neerleggen. Daarmee geven we ze vertrouwen. We willen procedures vereenvoudigen, dereguleren, de administratieve lasten verminderen en de dienstverlening van de overheid verhogen. Dat is cruciaal om burgers en ondernemers ruimte te geven, maar ook om in deze tijd de economie te laten groeien. Trots op Nederland denkt doelgericht in plaats van regelgericht, resultaatgericht in plaats van procesgericht en klantgericht in plaats van organisatiegericht. Trots op Nederland biedt ruimte waar mogelijk en stelt kaders waar vereist.

Bij TrotsopNederland staat het vertrouwen in de burger en de ondernemer centraal.

1. Alle mechanismen die gebruikt worden om de zittende bestuurlijke elite in het zadel te houden worden afgeschaft. Er komt een sollicitatieplicht voor oud politici en voor alle publieke functies geldt voortaan een open sollicitatieprocedure. Iedereen kan op alle functies die niet aan verkiezingen zijn onderworpen solliciteren. Er komt een rechtstreeks gekozen minister-president en een rechtstreeks gekozen burgemeester. Ministers en wethouders benoemen na installatie de ambtelijke top. Alle benoemingen worden afgeschaft zodat partijpolitieke baantjesverdeling en vriendjespolitiek tot het verleden behoren. Burgers krijgen meer directe invloed op de politieke inhoud, hiertoe willen we dat het districtenstelsel opnieuw wordt ingevoerd. Voor belangrijke zaken die alle burgers raken (zoals bijvoorbeeld uitbreiding van de Europese Unie) wordt een bindend referendum ingevoerd. Het aantal leden van de Tweede Kamer wordt teruggebracht naar 75.
2. Trots op Nederland streeft naar een platte en efficiënte overheid. Alle bureaucratische tussenlagen zoals provincies, deelraden en waterschappen worden opgeheven. Gemeenten krijgen voortaan een grotere eigen belastinggrondslag, dat maakt ze meer verantwoordelijk voor de prestaties. Dit gaat ten koste van de belastinggrondslag van de centrale overheid.
3. De overheid wordt klein en gaat terug naar haar kerntaken. Overheidshandelen moet gericht zijn op het welzijn van de burgers, het landsbelang en stimulering van het ondernemen door het creëren van een aantrekkelijk ondernemersklimaat. In de eerste kabinetsperiode kan de overheid met 70% van het huidige ambtenarentotaal de volgende kerntaken uitvoeren:
 - 1: Bestuur
 - 2: Veiligheid
 - 3: Sociaal
 - 4: Ruimte
 - 5: Buitenland
 - 6: Financiën
4. We willen af van de ambtenarencultuur. Voor Trots op Nederland moet een ambtenaar de burgers dienen. Beleidsambtenaren mogen geen lid zijn van een politieke partij, die vertegenwoordigt namelijk een deel belang. Het ambtenarenrecht uit 1917 wordt afgeschaft, ambtenaren krijgen normale arbeidscontracten.

5. Trots op Nederland streeft naar een strikt neutrale overheid. De overheid straalt neutraliteit uit. Geen uiterlijke religieuze of maatschappelijke kenmerken en geen tekens van deelbelangen. Geen hoofddoeken, geen keppeltjes en geen hanenkammen.
6. Iedereen die in Nederland een publiek ambt van het niveau staatssecretaris en hoger wenst te bekleden mag uitsluitend de Nederlandse nationaliteit bezitten. Voor dergelijke functies is het hebben van een dubbele nationaliteit uitgesloten.
7. Wetten zijn vaak onduidelijk en niet werkbaar. Voortaan zullen wetten weer worden getoetst aan de Grondwet, waarbij de betrokkenheid van de overheid in de samenleving zo beperkt mogelijk moet zijn (ter herinnering: in de grondwetsherziening van 1983 zijn de kerntaken van de overheid pas veel omvangrijker geworden). Alle nieuwe wet- en regelgeving wordt onderworpen aan een kosten-batenanalyse. Pas als dit een positief resultaat heeft wordt de wet ingevoerd. Wetten en regels worden gehandhaafd, elke vorm van gedoogbeleid verdwijnt.
8. Internationale verdragen mogen nooit voor altijd bindend zijn, altijd moet er de mogelijkheid bestaan om eruit te stappen. Daar waar het Nederlands belang dat dicteert bedingt Nederland een uitzonderingspositie. Bij de invoering van Europese wetten en verdragen speelt Nederland niet meer het braafste jongetje van de klas door deze strenger dan nodig te interpreteren.
9. De overheid bemoeit zich te veel met privé zaken en meningen. Wij maken een einde aan de politieke betutteling, ook op internet: geen filters. Dus het internet blijft vrij van overheidsinvloed. Strafbare feiten die ook in de reële wereld strafbaar zijn worden natuurlijk gewoon onderzocht en vervolgd.
10. Iedere vorm van discriminatie wordt afgewezen, zowel positieve als negatieve. Alle overheidsbrochures en voorlichtingscampagnes mogen voortaan alleen in het Nederlands verschijnen.
11. Trots op Nederland wil de monarchie in stand houden, maar dan wel een klein koningshuis dat gewoon belasting betaalt en geen formele macht meer heeft, maar slechts ceremoniële taken.
12. De gestelde doelen worden bereikt in een zakenkabinet onder leiding van Trots op Nederland in een tijdspanne van acht jaar.

Een steeds kleinere groep mensen heeft in Nederland de touwtjes in handen. Burgers staan buitenspel.

KERNTAAK VEILIGHEID

Veiligheid is een kerntaak van de overheid. In ons land moet veiligheid vanzelfsprekend zijn. Niet alleen veiligheid, maar ook het gevoel van veiligheid moet terug komen. Daders moeten gepakt en veroordeeld worden, rechters moeten effectief straffen. De veiligheid verbetert door het vergroten van de pakkans, daarom moet er zowel overdag als 's nachts meer politie op straat aanwezig zijn.

Algemeen

1. In ons land wordt voortaan gehandhaafd in plaats van gedoogd. De wetten die er zijn worden gewoon gehandhaafd voor iedereen. Op crimineel gedrag volgt een onderzoek, bij bewijs volgt strafvervolgning. Op een veroordeling volgt een snelle tenuitvoerlegging van de straf. Politie, Openbaar Ministerie, rechterlijke macht, gevangenissen en Tbs-klinieken moeten de middelen krijgen om een overtuigende rechtsgang te organiseren. Vormfouten zijn geen reden om daders hun straf te laten ontlopen.
2. In ons land staat het slachtoffer centraal en niet langer de dader. Het belang van het slachtoffer gaat boven dat van de dader. Dit geldt onder andere voor bescherming bij aangifte, de toegang tot de rechtsgang en het verhalen van materiële en immateriële schade.
3. Eigendom, waar vaak hard voor is gewerkt, gaan we weer beschermen. Iedereen heeft te allen tijde het recht om eigen lijf en goed te verdedigen zoals dat ook in onze wetgeving is vastgelegd. Het gebruik van geweld is daarbij niet verboden. Als iemand ongeoorloofd jouw huis of winkel binnenkomt mag je verdedigende en verjagende maatregelen nemen. De bewijslast ligt bij de indringer en niet bij de bewoner of winkelier. Verdediging van lijf en goed is gerechtvaardigd!
4. Trots op Nederland is voor de invoering van minimumstraffen. Dan heeft iedereen die een criminele daad wil begaan van te voren al duidelijkheid over hetgeen hem minimaal te wachten staat. Tevens pleiten wij voor het afschaffen van invrijheidstelling na uitzitten van tweederde van de straf. Jeugdige criminelen krijgen geen taakstraffen opgelegd maar een heropvoeding. Bij herhaald crimineel gedrag van hun kinderen krijgen ouders verplichte opvoedingsondersteuning en worden zij gekort op de kinderbijslag. Veelplegers beïnvloeden hun eigen strafmaat: bij herhaling wordt de eerder opgelegde straf verdubbeld zodat de dader van tevoren weet welke straf hem of haar te wachten staat. Trots op Nederland is tegen invoering van de doodstraf.
5. Er is sprake van toenemend geweld tegen dienstverleners. Dat moet zwaar worden bestraft. Feitelijk geweld tegen politieagenten, medewerkers in het openbaar vervoer, verplegend personeel, leraren, ambulance-medewerkers, brandweerlieden en ander overheidsperoneel wordt bestraft met een administratieve boete van 10.000 euro.
6. Het halfslachtige gedoogbeleid van softdrugs is niet meer van deze tijd. Trots op Nederland pleit voor een einde van het gedoogbeleid van softdrugs. Onze voorkeur gaat uit naar het legaliseren van softdrugs in EU-verband, waarbij accijns wordt geheven zoals bij alcohol en tabak. Maar omdat dit voornamelijk niet te regelen is, willen we geen gedoogbeleid, maar handhaving. Dat betekent dat coffeeshops gestaag zullen worden gesloten, om te beginnen bij scholen en weg uit de centra van dorpen en steden.
7. Dierenmishandeling wordt zwaar gestraft.

Bij vertrouwen hoort handhaven.

Rechtsgang

8. De politieagent wordt hersteld als gezagsdrager in plaats van sociaal werker en mikpunt voor straatterroristen. De politie wordt weer de baas op straat.
9. Het oplossingspercentage van misdrijven moet omhoog. Dat betekent dat de politie beter en minder bureaucratisch georganiseerd moet worden, zodat er meer politie op straat kan werken. Trots op Nederland wil één nationale politie, onder leiding van één politiebaas met veel veldervaring! De politie moet terug in de kleine kernen, iedere burger heeft in gelijke mate recht op veiligheid en bescherming.
10. Er is te veel administratieve rompslomp voor uitvoerend politiepersoneel. Daar moeten we vanaf. Trots op Nederland wil een betere scheiding tussen administratief en uitvoerend personeel, waardoor politieagenten veel meer uren op straat kunnen zijn dan nu het geval is.
11. Veiligheid is een kerntaak van de overheid, daar mag niet op worden bezuinigd. Geen korting op het politie-budget, maar 20% salarisverhoging voor de politie.
12. Rechters hebben in Nederland een ongekend privilege: ze hoeven niet af te treden als ze structureel fouten maken. Daar wil Trots op Nederland vanaf. Wij willen dat rechters niet meer voor het leven worden benoemd. Na vijf jaar in functie krijgt elke rechter een functioneringsgesprek. Bij disfunctioneren zoals bij veelvuldige blunders, volgt ontzegging uit de rechterlijke macht. Rechters mogen ook geen bijbanen meer hebben. Het systeem van rechter-plaatsvervangers moet worden afgeschaft door het benoemen van voldoende rechters. De burger krijgt inspraak in het rechtsproces middels lekenrechtspraak.
13. Trots op Nederland vindt dat alle veiligheidszaken behandeld moeten worden op één departement onder leiding van één minister: de minister van Veiligheid. Het ministerie van Veiligheid krijgt in ieder geval de volgende taakgebieden: de gehele rechtsgang, de inlichtingen- en veiligheidsdiensten en immigratie. Dit ministerie wordt primair verantwoordelijk voor de binnenlandse veiligheid in Nederland. Door deze samenbundeling van taken wordt consequente handhaving mogelijk.

Defensie

14. De belangrijkste taak van het Nederlandse leger is het beschermen van ons eigen land. Trots op Nederland wil de Nederlandse soevereiniteit behouden en kunnen verdedigen. De NAVO heeft altijd goed voldaan. Nederland stelt zich Europees en trans-Atlantisch op, maar ziet ook toe op een goede relatie met Rusland en China op basis van gedeelde waarden en belangen.
15. Trots op Nederland wil dat de Nederlandse missie in Uruzgan in 2010 wordt beëindigd en dat er minstens twee jaar lang niet aan grote missies wordt deelgenomen. In deze periode kan de Nederlandse krijgsmacht weer op sterkte komen. In de toekomst zal er wat Trots op Nederland betreft vooral sprake zijn van uitzendingen wanneer internationale onveiligheid leidt tot interne onveiligheid. Het Nederlands belang komt dus meer voorop te staan. Alleen in geval van genocide naar het oordeel van de VN kan een uitzondering worden gemaakt.

De ambtenaren en bestuurders zijn er voor de burger en niet andersom.

16. Gezien de veiligheidssituatie in de wereld moet er van Trots op Nederland meer geld naar veiligheid, dus ook naar Defensie. Veiligheid is de belangrijkste kerntaak van de overheid, wanneer een overheid voor veiligheid zorgt dan schept zij de belangrijkste randvoorwaarde voor welvaart en welzijn. Trots op Nederland streeft een defensiebudget van 2% BNP na, de NAVO-norm. Trots op Nederland realiseert zich terdege dat zo'n budget in tijden van bijzondere economische crisis niet haalbaar is, maar zal bij regeringsdeelname en een verbeterende economie er wel stapsgewijs naartoe werken.

17. Trots op Nederland heeft waardering en respect voor veteranen, zij hebben recht op goede nazorg en ondersteuning achteraf. Zij zullen met alle eer en respect behandeld worden, daar zij medeverantwoordelijk zijn voor de huidige vrijheid van velen.

Immigratie

18. Asielverlening is geen recht. Opvang van asielzoekers bij voorkeur in regio van het land van herkomst. Asielzoekers die geen economische motieven hebben, maar worden vervolgd in hun eigen land worden alleen toegelaten als hulp of opvang in de eigen regio niet mogelijk is. Asielzoekers zonder identiteitspapieren worden onmiddellijk teruggestuurd. Ook asielzoekers die tijdens hun procedure een misdrijf plegen waarvoor in de Nederlandse wet een gevangenisstraf staat worden direct teruggestuurd.

19. Het recht op gezinshereniging wordt gekoppeld aan het Nederlanderschap en geldt alleen voor echtgenoten en/of minderjarige wettige kinderen. Er komen scherpere regels voor huwelijksmigratie. Er komt nooit meer een generaal pardon, iedere vorm van categorale bescherming en toelating wordt voortaan uitgesloten.

20. Illegalen worden zonder pardon uitgezet, illegaliteit is strafbaar en medeplichtigheid daaraan ook. Illegalen hebben geen recht op zorg behoudens de nu al geregelde acute noodhulp. Gemeentelijke ongehoorzaamheid met betrekking tot het uitzettingsbeleid wordt bestraft (het verantwoordelijke college van B&W is strafbaar).

21. Buitenlanders die de Nederlandse nationaliteit aanvragen dienen eerst de nationaliteit van het land van herkomst op te geven. Indien zij geen afstand kunnen doen van de nationaliteit van het land van herkomst, dan komen zij niet in aanmerking voor de Nederlandse nationaliteit. Zij kunnen dan alleen in Nederland verblijven op basis van een geldige verblijfsvergunning.

KERNTAAK SOCIAAL

Onder de Kerntaak Sociaal vallen de volgende taakgebieden: zorg, onderwijs, uitkeringen, jeugd, sport en cultuur. Ook inburgering zal onder de kerntaak Sociaal vallen. Dit zal een tijdelijk beleidsterrein zijn, aangezien wij streven naar een economische en individuele noodzaak tot integreren. Trots op Nederland beschermt diegenen die niet voor zichzelf kunnen zorgen, maar pakt profiteurs hard aan. Dat betekent dat het armoedebeleid zal worden aangescherpt. Tegengaan van vereenzaming van de ouderen in onze samenleving is voor ons een erg belangrijk punt.

Onderwijs

1. De vrijheid van onderwijs is een zeer belangrijke pijler in onze samenleving. Ouders blijven zelf bepalen naar welk type school hun kinderen gaan. Middels kindgebonden vouchers wordt het onderwijs uit de openbare kas bekostigd, ongeacht of dit openbare of bijzondere scholen zijn. Uiteindelijk kunnen ouders er zelf voor kiezen hun kind te sturen naar een school met veel of weinig managers, met veel of weinig zeggenschap voor de leraar. De door de overheidsbureaucratie gestuurde onderwijsvernieuwingen behoren wat ons betreft dan ook tot het verleden.
2. Wij willen een strenge kwaliteitsmeting van scholen op basis van een voor scholieren verplicht centraal landelijk examen en een verplichte deelname aan de Cito-toets. Vrijheid van onderwijs is een groot goed, maar de kwaliteit moet zijn gewaarborgd. Slecht presterende scholen moeten snel en consequent verplicht worden om te verbeteren en mogen geen nieuwe scholen stichten of uitbreiden. Desnoods volgt sluiting.
3. Als er sprake is van structureel spijbelen of wangedrag van schoolgaande kinderen worden de ouders gekort op de kinderbijslag of beboet. Op probleemscholen dienen regelmatige politiecontroles te zijn op wapenbezit en andere verboden zaken.
4. Juist in het onderwijs zien we de problemen ten aanzien van onze huidige maatschappelijke verhoudingen. Veel allochtonen en probleemjongeren hebben leerachterstanden. De enige manier – naast het gezin – om deze achterstanden weg te werken is om veel extra aandacht te besteden aan deze jongeren, vooral op lagere scholen. Bijvoorbeeld door extra taalonderwijs, bijlessen en huiswerkbegeleiding.
5. Onderwijs moet gericht zijn op het overdragen van kennis en vaardigheden. Competenties zijn een aanvulling hierop. Dat betekent dat in de ogen van Trots op Nederland competentiegericht onderwijs ook slechts een aanvulling op regulier onderwijs mag zijn. Onderwijs moet kinderen prikkelen en stimuleren, dat kan alleen maar in directe contacturen. Daarom moeten deze sterk worden opgevoerd, zeker in het voortgezet en hoger onderwijs. Niemand verlaat de school zonder diploma of afgeronde vakopleiding, schooluitval is onacceptabel.
6. Met zo'n 650.000 leerlingen is het MBO de grootste onderwijsvorm in Nederland die vooral mensen opleidt voor het bedrijfsleven, met name het MKB. Dit onderwijs dient dus ook aan te sluiten bij de wensen van het MKB. Het verschil tussen theoretische en praktische opleidingen moet worden hersteld.
7. De ambachtschool moet terug.
8. De individuele capaciteiten van jongeren moeten veel beter in kaart gebracht worden, zodat het onderwijs daarop naadloos kan aansluiten. Leerlingen met ernstige problemen horen toegang te krijgen tot speciaal onderwijs. Er is een grote verscheidenheid aan kinderen en deze verscheidenheid moet terug te zien zijn in het onderwijs (zie ook punt 1).

Alle inwoners van Nederland moeten in vrijheid kunnen leven en werken, vrij van dwang, onveiligheid en betutteling.

9. De relatie tussen leraar en leerling moet weer centraal komen te staan. Onderwijs wordt gegeven in de klas, daar hoort het thuis! Daarom vindt Trots op Nederland dat er meer geld beschikbaar moet komen voor het feitelijke onderwijs. Per school moet minstens 75% van het beschikbare geld direct aan het onderwijs worden besteed en slechts 25% aan overige kosten.
10. Op iedere school wordt weer een conciërge aangesteld.
11. Doorlopende lesroosters worden ingevoerd om het voor ouders makkelijker te maken een volledige dag te werken zonder buitenschoolse opvang te hoeven regelen. Kinderen gaan de hele dag naar school, na schooltijd wordt er huiswerk gemaakt en gesport.
12. Nederland behoorde ooit in de wereld tot de top. Nu behoren we tot de middenmoot. Nederland moet terug in de top 10. Meer voor minder geld, dat kan! Onze universiteiten moeten tot de top van de wereld behoren.

Zorg

1. De gezondheidszorg moet goedkoper en beter. In ons omringende landen is dat ook zo, in Nederland moet dat ook kunnen. Wij gaan 'best practices' overnemen en verbeteren. Dan kunnen we meer doen voor minder geld. Zorg kunnen we ook internationaal inkopen. Het is niet nodig om alles zelf te moeten hebben.
2. Wij streven naar een samenleving met gezonde burgers en betaalbare gezondheidszorg, maar zonder onnodige bureaucratie in die gezondheidszorg. De bureaucratie zal worden bestreden door reorganisatie en overheadreductie. De arts, het verplegend personeel en de patiënt staan centraal in de zorg, niet de duurbetaalde managers.
3. Gezond gedrag kan worden gestimuleerd door mensen die letten op hun gezondheid te belonen met een lagere verzekeringspremie. Zorg die niet kan worden verzekerd omdat de aandoening te weinig voorkomt en daardoor misschien te duur is, zal worden gefinancierd door de overheid.
4. Wij kiezen voor marktwerking in de zorg als het gaat om minder urgente en cosmetische zorg. Alleen eerste hulp, noodhulp en ambulancedienst zal worden betaald uit de algemene middelen. Zorgconsumenten moeten in aanraking komen met de prijs van zorg, zonder deze voorwaarde kan van marktwerking geen sprake zijn. Alleen door transparante prijsprikkels zijn consumenten en aanbieders in staat om kwalitatief goede zorg tegen gunstige prijzen aan te bieden.
5. De ouderenzorg raakt steeds meer in de knel. Op verzorgingshuizen en verpleeghuizen zal in de toekomst bij ongewijzigd beleid moeten worden gekort omdat de betaalbaarheid door toenemende vergrijzing in de knel komt. Wij staan daarom voor een andere denkrichting in de opvang van onze ouderen. Wij moedigen aan om generatiewoningen te ontwikkelen. Dit zijn woningen waar drie generaties onafhankelijk van elkaar kunnen wonen, maar waar de zorg voor elkaar snel kan worden gerealiseerd. Ouderen kunnen op kinderen passen als de kostwinners aan het werk zijn, daarnaast zijn kinderen langer in staat om voor hun ouders te zorgen. Ouderen krijgen op deze manier ook weer een volwaardige plek midden in de samenleving.

6. Het rookverbod voor caféhouders zal worden afgeschaft. Ondernemers kunnen zelf bepalen of hun onderneming wel of niet een rokerscafé zal zijn. Burgers beslissen zelf of ze wel of niet een rokerscafé willen bezoeken.
7. De AWBZ is onbetaalbaar geworden. De fraudegevoeligheid moet worden aangepakt en het aantal instellingen dat bij uitvoering van de AWBZ is betrokken moet worden verminderd. De AWBZ moet afgeslankt worden en er vooral zijn voor langdurige zorg voor ouderen en gehandicapten.

Jeugd

1. In de afgelopen jaren is veel extra geld gepompt in de jeugdzorg. Zonder resultaat. De wachtlijsten blijven en de problematiek vermindert niet. Het aanbod schept meer vraag. Bureaus Jeugdzorg en Centra voor Jeugd & Gezin werken niet of slecht samen.
De gehele jeugdzorgketen dient structureel en integraal verbeterd te worden. Dit vereist een nauwe samenwerking van alle betrokken organisaties onder een strakke en eenduidige regie. Alles in het belang van onze kinderen.
2. Consultatiebureaus dienen te beschikken over alle relevante informatie over het gezin waarin het kind geboren is. Door gebruik te maken van (risico)profielen kan indien nodig vroegtijdig worden ingegrepen en kan worden doorverwezen naar de meest geschikte zorg. Zowel voor het kind als voor de ouders.
3. Trots op Nederland pleit voor de invoering van maatschappelijke stages van een aaneengesloten periode van minimaal een half jaar.

De traditionele politieke partijen hebben geen antwoord op de problemen van onze tijd, zij zijn er namelijk onderdeel van.

Uitkeringen

1. Mensen die niet kunnen werken omdat zij oud, gehandicapt, ziek of een zware aantoonbare zorgplicht hebben, krijgen een uitkering. Daar zorgt Nederland voor. Mensen die niet willen werken, krijgen niets. De sociale uitkeringswetgeving die dit vangnet verzorgt is onbetaalbaar geworden en geeft klaplopers de gelegenheid om niet mee te doen.

Cultuur

In Nederland hebben we drie cultuursectoren:

1. De media. Het publieke omroepbestel wordt teruggebracht naar 1 televisie- en 1 radiozender.
2. Orkesten en podiumkunsten. Gebruik maken van diverse podia en kunstuitingen is een zaak van de burgers en niet van de overheid. Cultuursubsidies schaffen we dan ook af.
3. Musea, monumenten en archieven. Dit is ons nationale erfgoed en wordt door de overheid in stand gehouden, maar wel met particulier initiatief. Er worden slechts aanvullende subsidies gegeven. Als er geen particulier initiatief is voor instandhouding dan gaat de overheid dat ook niet doen.

Sport

1. Topprestaties zijn goed voor onze nationale trots. De lessen uit de topsport zijn goed toepasbaar in het dagelijks leven. De ambities en de discipline van een topsporter spreken tot de verbeelding. Wij kiezen voor het creëren van een echte topsportcultuur in Nederland.
2. Meer dan een miljoen mensen zijn actief in de sport. Sporters begrijpen spelregels en begrijpen ook dat je spelregels nodig hebt. Trots op Nederland ondersteunt de kwaliteit en de groei van de sportverenigingsstructuur.
3. Trots op Nederland is voorstander van het organiseren van de Olympische en Paralympische Spelen in 2028.

De taakopvatting van de overheid is veranderd van beschermer van de welvaart naar verdeler van de welvaart.

Inburgering

1. Nieuwkomers tekenen een overeenkomst betreffende rechten en plichten, leren de Nederlandse taal, leren onze normen en waarden en worden op deze kennis getoetst. In Nederland wordt in het publieke domein Nederlands gesproken. Nieuwkomers in onze samenleving kunnen alleen succesvol zijn als zij Nederlands spreken.
2. Integratie van nieuwkomers in ons land wordt economisch en cultureel noodzakelijk gemaakt. Integreren en het kunnen spreken van de Nederlandse taal geeft toegang tot de arbeidsmarkt. Wie niet integreert hoeft van Trots op Nederland niet te blijven.
3. Geen subsidies meer voor etnische en religieuze organisaties. Subsidiëring van dergelijke organisaties vanuit het buitenland wordt tegengegaan.

KERNTAAK RUIMTE

De Kerntaak Ruimte wordt gevormd door de beleidsgebieden verkeer, volkshuisvesting, ruimtelijke ordening, water, landbouw, milieu, natuur en voedselkwaliteit. Een belangrijke taak ligt natuurlijk in het verbeteren van de doorstroming van het verkeer en de aanpak van de files. Wij stellen in dit kader voor om een veel efficiëntere en eerlijkere vorm van kilometerbeprijzing in te voeren.

Verkeer

1. In Nederland hebben we vier netwerken voor transport en verkeer:

- Verkeerswegen
- Vaarwegen
- Spoorwegen
- Luchtruim

Deze worden niet optimaal benut. Bij een betere benutting van de laatste drie worden de verkeerswegen ontlast, neemt de filedruk af en wordt Nederland weer bereikbaar. Dit vergt wel investeringen in laad- en losplaatsen op de vaarwegen en de luchthavens, maar op een andere manier kunnen we de filedruk niet verminderen. Als we dan ook de verkeerswegen fors aanpakken door de belangrijkste verkeersaders achtbaans te maken, dan verbetert de doorstroming aanzienlijk.

2. Forensen moeten gestimuleerd en beloond worden om spitsmijdend thuis te werken. Telewerken, videoconferencing, en flexkantoren als alternatief voor fysiek vervoer. Stimulering van het werken op het dichtst bijzijnde kantoor van hetzelfde concern of in flexkantoren. Het uitrollen van een glasvezelnet om de mogelijkheden voor snel dataverkeer te vergroten is daarbij een goede maatregel.
3. De verschillende snelheden op de Nederlandse snelwegen zorgen voor onduidelijkheid, opstoppingen en veel boetes voor snelheidsovertredingen. Wij pleiten daarom voor een maximum snelheid op alle snelwegen van 120 kilometer per uur. De maximale snelheid op provinciale wegen wordt 80 kilometer per uur, bij gescheiden rijbanen 100 kilometer per uur. Bekeuren op autowegen gebeurt pas vanaf 130 km per uur, maar de bekeuring bij overschrijding wordt dan wel gerekend vanaf de wettelijke maximumsnelheid van 120 km per uur. Dit maakt een einde aan het bekeuren voor slechts een paar kilometer te hard rijden. Snelheidscontroles worden alleen uitgevoerd door middel van trajectcontroles.
4. Matrixborden boven de snelwegen zijn veroorzakers van filevorming. Dit systeem is niet bedoeld om verkeer te reguleren en wordt uitgeschakeld. Het gebruik van matrixborden wordt beperkt tot noodgevallen.
5. Wegwerkzaamheden worden zoveel als mogelijk buiten de spitsuren uitgevoerd, bij voorkeur 's nachts. Buitengewone transporten worden uitsluitend 's nachts uitgevoerd. Er komen minder op- en afritten, invoegstroken worden verlengd en doseersystemen worden beter afgestemd op daadwerkelijk verkeersaanbod en beschikbare wegcapaciteit. Een aflopend aantal rijstroken op de autosnelwegen wordt vermeden, oftewel er is sprake van het letterlijk oplossen van knelpunten.
6. Te vaak zorgen pechgevallen of andere incidenten voor filevorming. Trots op Nederland bepleit een beter incidentmanagement (opruimen ongevallen en pechgevallen), waarbij de aanrijdtijden van bergingsvoertuigen maximaal 15 minuten bedraagt. Bergingsvoertuigen moeten worden gestationeerd op vaste gevaarlijke punten langs de snelwegen. Rijkswaterstaat draagt als wegbeheerder de verantwoordelijkheid voor doorstroming en het beperken van verkeershinder. Middels directe (camera) regie kunnen hulpdiensten sneller ingeschakeld worden. De politie maakt meteen video opnames en foto's van de ongevalsituatie zodat wegen sneller vrijgemaakt kunnen worden.

Krediet opnemen betekent naar voren halen van koopkracht, maar de rekening zit dus gewoon onder in de zak.

7. Het openbaar vervoer is nog altijd een ondergeschoven kindje. Trots op Nederland streeft er naar dat het openbaar vervoer wordt geoptimaliseerd. Het moet een betaalbaar en hoog frequent alternatief worden voor eigen vervoer. Met meer service door het zo dicht mogelijk benaderen van huis naar werk/school vervoer.
8. Het kwartje van Kok wordt teruggegeven.

Wonen

1. Om de woningmarkt weer in beweging te brengen schaffen we de overdrachtsbelasting af. Hierdoor wordt het kopen van een woning vooral voor starters makkelijker.
2. Om de woningmarkt verder vrij te maken bestuderen wij de optie om de woningvoorraad van de woningbouwcorporaties over te hevelen naar de gemeenten. Gemeenten kunnen beslissen of ze de woningen zullen verkopen aan huurders of dat ze zelf nog een eigen huurbeleid willen uitvoeren.
3. Het bouwen van generatiewoningen wordt door Trots op Nederland gestimuleerd.
4. Huurwoningen mogen aan de huurders die dat willen worden verkocht.
5. De strikte planologische scheiding tussen bedrijfsterreinen en woonvoorzieningen moet worden opgeheven. Kleine bedrijven mogen best tussen woningen gevestigd zijn.
6. Waardestijgingen van grond die door bestemmingswijzigingen worden veroorzaakt, moeten direct terugvloeien naar de gemeenschap.
7. Er komt geen voorrang voor asielzoekers bij het verkrijgen van een woning.

Water

De strijd tegen het water is de oudste Nederlandse overheidstaak. Trots op Nederland zal passende aandacht schenken aan de verdediging tegen het water, zowel zeewater als zoetwater. Onderhoud aan sluisen en andere werken is vanzelfsprekend. Om het waterbeheer efficiënter uit te voeren zullen de waterschappen worden omgevormd tot uitvoeringsorganisaties onder verantwoording van Rijkswaterstaat.

Milieu

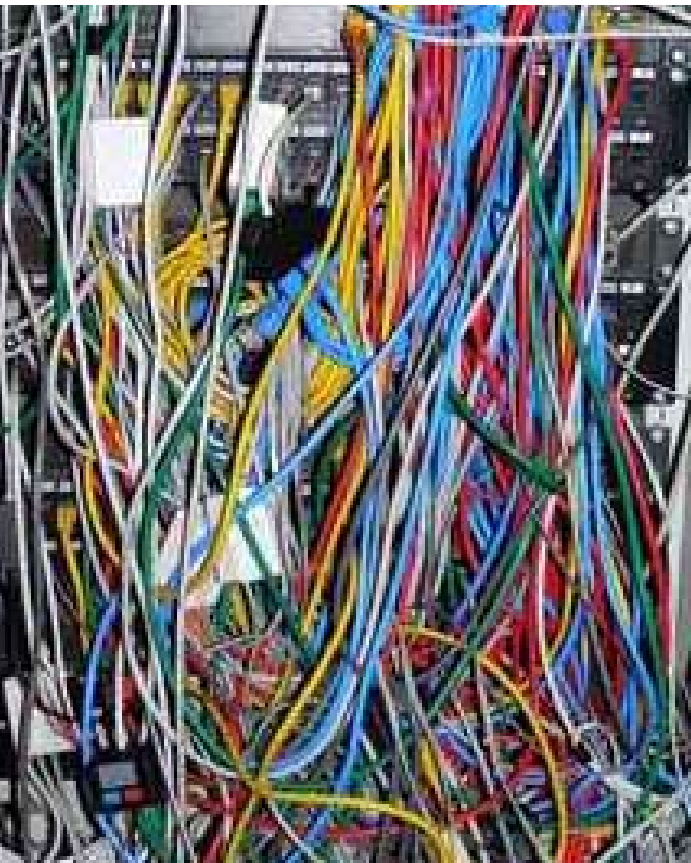
Trots op Nederland is voorstander van de bouw van een kerncentrale.

KERNTAAK BUITENLAND

De Kerntaak Buitenland bestaat in ieder geval uit de beleidsgebieden: Buitenlandse Zaken, Europa en Ontwikkelingssamenwerking. Wij bepleiten een drastische inperking van het budget voor ontwikkelings-samenwerking. Dat betekent niet dat wij niet geloven in het bieden van hulp en het bevorderen van de ontwikkeling van onontwikkelde landen. Wij denken alleen dat de overheid niet de geëigende partij is om met het belastinggeld van de burger de beste vorm van ontwikkelingssteun te kiezen, dat kunnen de belastingbetalers zelf veel beter.

Europa

1. We betalen al jarenlang relatief veel meer aan de EU dan andere lidstaten. Daar houden we mee op. Voortaan wordt de EU-bijdrage een vast percentage van het BBP, voor alle lidstaten gelijk.
2. Wij betalen niet meer mee aan Europese landbouwsubsidies en structuurfondsen. Landbouwsubsidies worden ingezet om een relatief kleine beroepsgroep te beschermen, houden een inefficiënte markt in stand, zorgen voor hogere prijzen dan in een vrije markt betaald zouden worden en ontnemen onderontwikkelde en ontwikkelingslanden de kans om hun producten in Europa aan de man te brengen. Financiële steun aan boeren in EU-lidstaten is onnodig, omdat de voedselmarkt zonder subsidies goed in staat is EU-inwoners tegen een lage prijs, adequaat van levensmiddelen te voorzien. Heel veel geld gaat via structuurfondsen naar minder ontwikkelde regio's in Europa. Het meeste geld gaat naar de cohesiefondsen ter ondersteuning van arme en achtergestelde regio's in Europa. Uit diverse nationale en internationale rapporten en onderzoeken blijkt echter dat deze steun helemaal niet werkt. Door het in stand houden van de structuurfondsen wordt veel geld nodeloos rondgepompt.
3. Wat Trots op Nederland betreft blijft er binnen de EU een beperkte bestuurlijke structuur over om met name economische samenwerking tussen de lidstaten te bevorderen. De EU moet verder haar aandacht vestigen op interne veiligheid, het tegengaan van illegale migratie en (drugs)smokkel, terrorismebestrijding, bewaking van de buitengrenzen, gezamenlijk buitenlandbeleid en vrijhandelbevorderende maatregelen.
4. De lopende onderhandelingen over een Turks lidmaatschap van de EU mogen niet worden uitgebreid en moeten worden stopgezet. Toetreding van Turkije tot de EU is uitgesloten, de status komt nooit verder dan associatieverdragen.
5. Belangrijke besluiten, zoals uitbreiding van de EU in de toekomst, worden middels een bindend referendum aan de Nederlandse bevolking voorgelegd.
6. Binnen de EU moeten sancties worden ingevoerd om landen die zich niet aan het stabiliteitspact houden en daardoor de economie van de overige lidstaten in gevaar brengen te kunnen corrigeren. Het gaat om de volgende sancties:
 - I Opschorten van deelname aan overleg en besluitvorming (dit kan ook in fasen);
 - II Opschorten van uitbetaling uit EU-fondsen;
 - III Opschorten van het EU-lidmaatschap van het betreffende land;
 - IV Beëindiging van het EU-lidmaatschap en de deelname aan de euro.
7. Ambassades zijn een overblijfsel uit een tijdperk waarin luchtvaart en internet niet bestond. Het is onnodig om in EU landen Nederlandse ambassades te hebben. Al onze ambassades in EU-landen worden gesloten en in landen buiten de EU gaan we samen met andere EU-landen ambassades organiseren. Nederland hoeft niet in elk land een eigen ambassade te hebben.

Als gevolg van de kredietcrisis kan worden gesproken over een systeemcrisis.

Ontwikkelingssamenwerking

1. Trots op Nederland vindt dat op ontwikkelingssamenwerking bespaard kan worden. Het huidige budget moet worden verminderd met tenminste 2/3e van het huidige niveau. Het budget in euro's wordt onafhankelijk van het BNP gemaakt. Bij een dergelijke beperking van ontwikkelingssamenwerking is een afzonderlijke minister van ontwikkelingssamenwerking niet nodig en kan ontwikkelingssamenwerking dus worden geïntegreerd in de kerntaak Buitenland, hetgeen additionele besparing oplevert. Noodhulp blijft onder voorwaarden geboden worden.
2. De staat mag Nederlandse bedrijfsinvesteringen in ontwikkelingslanden met een goed bestuur ondersteunen. Samenwerking met lokale ondernemers met als doel hen op te leiden, zodat zij zelf hun eigen land kunnen gaan ontwikkelen -bijvoorbeeld door het opzetten van eigen bedrijven- heeft de voorkeur. Het toezicht op de bestedingen dient streng te zijn zonder tot overmatige bureaucratie te leiden.
3. Indien andere landen in hetzelfde ontwikkelingsland actief zijn, moet Nederland alleen hulp verlenen wanneer onderlinge coördinatie kan worden gegarandeerd. Hierdoor wordt versnippering voorkomen en dus geld bespaard. Deze eis van onderlinge coördinatie is ook van toepassing op gelden die via IMF en Wereldbank of niet-gouvernementele organisaties worden besteed.
4. De derde wereld kan alleen tot ontwikkeling komen wanneer de eigendomsrechten beter worden gewaarborgd, importbarrières en exportsubsidies door het Westen worden opgeheven en de ontwikkelingshulp en verstrekte leningen worden afgebouwd.
5. Het moet makkelijker en voordeliger worden voor particulieren om geld te doneren aan gewenste initiatieven. Wij pleiten daarom voor een vereenvoudiging van de Nederlandse belastingwetgeving waardoor giften aan verschillende non-gouvernementele organisaties belastingvrij kunnen worden gedoneerd.

KERNTAAK FINANCIËN

Onder de Kerntaak Financiën valt de gehele boekhouding van de overheid. Dat wil zeggen de inkomsten en de uitgaven van de overheid. Dit geheel is al verwerkt in de financiële onderbouwing van het programma. Daarnaast is er nog een aantal andere relevante punten dat niet aan de orde komt in de doorrekening, maar wel binnen de Kerntaak Financiën valt.

1. Door de bankencrisis komen ondernemers nog maar mondjesmaat aan krediet. Er gaan op dit moment meer bedrijven failliet dan volgens de huidige staat van de economie nodig is. Trots op Nederland is voorstander van het instellen van een Nationale Investeringsbank met als doel krediet te verlenen aan ondernemers en de functie te vervullen van een herverzekeringsfonds. Kapitaal zou mogelijk vrijgemaakt kunnen worden door het afroepen van de enorme reserves van bijvoorbeeld provincies en gemeenten. Rente wordt eventueel gebruikt voor vermindering van de staatsschuld.
2. Banken mogen nooit meer zo groot worden als nu. Trots op Nederland bepleit een splitsing tussen Investerings- of Zakenbank en Spaarbank. Het fenomeen systeembank moet verdwijnen, dit soort banken moet men in het uiterste geval failliet laten gaan om in de toekomst te voorkomen dat overheden worden gegijzeld door private banken. Maar ook om te voorkomen dat private schulden worden omgezet in publieke schulden terwijl er geen publieke zeggenschap over is. Dus kleinere, maar doorgaans wel internationaal opererende banken. Onvermogen banken en financiële instellingen worden voortaan gewoon opgeheven, er gaat geen belastinggeld meer naartoe.
3. Afschaffen Algemeen Verbindend Verklaren van CAO's. Het alleenrecht van vakbonden en werkgeversverenigingen op loononderhandelingen moet worden afgeschaft. Het arbeidscontract is een zaak tussen werkgever en werknemer. Vakbonden kunnen zich, eventueel en op vrijwillige basis, aanbieden als bemiddelaar. De rechterlijke macht oordeelt of een contract rechtmatig is.
4. De AOW wordt op 65 jaar gehouden, maar men hoeft niet verplicht met pensioen op 65 jarige leeftijd. De AOW blijft betaalbaar door het fors terugdringen van inactiviteit en een structureel hogere economische groei.
5. De overheid heeft geen taak in het stimuleren van familie-uitbreiding: de kinderbijslag voor meer dan drie kinderen wordt vanaf nu afgeschaft.
6. Geen export van kinderbijslag buiten de EU.

De winst in dit systeem is voor de banken, het verlies voor de belastingbetaler.

FINANCIËLE ONDERBOUWING

I. UITGAVEN

1. Invoering van een vlaktaks van 25% met een belastingvrije voet van €3.000

De invoering van een vlaktaks van 25% in Box 1 van de Inkomstenbelasting betekent dat de tarieven van alle belastingschijven, behalve de eerste en tweede schijf voor 65+'ers, worden teruggebracht tot 25%. De tarieven van de eerste en tweede schijf voor 65+'ers worden gereduceerd met eenzelfde percentage als de tarieven van de eerste en tweede schijf voor 65-ers. Tegelijkertijd zal, ter compensatie van de Nederlanders die onder het huidige stelsel weinig of geen belasting betalen, een belastingvrije voet van €3.000 worden ingevoerd. Om te voorkomen dat de Premies volksverzekeringen (AOW, ANW en AWBZ) in het gedrang komen, worden de Volksverzekeringen uitgezonderd de AOW gefiscaliseerd. Op basis van de geschatte belastinggrondslagen voor 2009 (bron: CPB) zijn de kosten als volgt.

1e schijf 65-ers van 33,5% naar 25%, invoering belastingvrije voet:	€ 20,2 miljard
2e schijf 65-ers van 42% naar 25%:	€ 11,7 miljard
3e schijf 65-ers van 42% naar 25%:	€ 7,0 miljard
4e schijf 65-ers van 52% naar 25%:	€ 5,9 miljard
1e schijf 65+ers van 15,6% naar 7,1%, invoering belastingvrije voet:	€ 3,3 miljard
2e schijf 65+ers van 24,1% naar 7,1%:	€ 1,4 miljard
3e schijf 65+ers van 42% naar 25%:	€ 0,4 miljard
4e schijf 65+ers van 52% naar 25%:	€ 0,5 miljard
Totaal:	€ 50,5 miljard

De kosten nemen toe met € 12.625 miljard structureel per jaar bij invoering over vier jaar. Bij deze berekening wordt overigens geen rekening gehouden met de omvangrijke economische stimulans die wordt veroorzaakt door belastingverlaging in Box 1 van de Inkomstenbelasting. Als hier wel rekening mee wordt gehouden, zijn de kosten van invoering van de vlaktaks veel lager.

2. Herstel van de houdbaarheid van de overheidsfinanciën in het kader van de Brede Heroverwegingen

De internationale kredietcrisis heeft geleid tot grote begrotingstekorten als gevolg van teruglopende belastinginkomsten en grote extra overheidsuitgaven. Hierdoor is de houdbaarheid van de Nederlandse overheidsfinanciën drastisch verslechterd. Het kabinet inventariseert daarom momenteel mogelijkheden om de staatsuitgaven structureel met € 29 miljard terug te brengen. Het programma van Trots op Nederland realiseert deze enorme bezuiniging over een periode van acht jaar in jaarlijkse stappen van € 3,625 miljard.

3. Verlaging van de Vermogensrendementsheffing naar 25%

Het belastingtarief in Box 3 van de Inkomstenbelasting, ofwel de Vermogensrendementsheffing, is momenteel 30%. Rekening houdend met het feit dat alleen vermogensbelasting wordt geheven over financiële bezittingen boven een bedrag van € 20.661 per belastingbetaler, is de belastinggrondslag van de Vermogensbelasting in 2009 naar schatting € 226.680 miljoen (bron: CBS). Hierbij wordt verondersteld dat ieder huishouden, dat in het algemeen bestaat uit meer dan één belastingbetaler, gemiddeld genomen gebruik maakt van eenmaal het belastingvrije bedrag van € 20.661. Over de belastinggrondslag wordt dan in totaal € 2,72 miljard aan vermogensrendementsheffing afgedragen. Verlaging van het belastingtarief van 30% naar 25% kost daarom naar schatting € 450 miljoen.

4. Afschaffing van de Vennootschapsbelasting

De Vennootschapsbelasting is een overbodige belasting in die zin dat de winst van bedrijven uiteindelijk wordt toegevoegd aan de inkomsten van de eigenaren van de bedrijven, die vervolgens belasting betalen over die inkomsten. Als de Vennootschapsbelasting wordt afgeschaft, worden de gederfde overheidsinkomsten daarom op de lange termijn grotendeels terugverdiend door een toename in de overheidsinkomsten uit inkomsten-

belasting. Er mag daarom worden aangenomen dat afschaffing van de Vennootschapsbelasting de overheid per saldo relatief weinig geld kost. Vanuit economisch perspectief is afschaffing van de Vennootschapsbelasting zeer aantrekkelijk, omdat het betekent dat bedrijfswinsten die worden geherinvesteerd onbelast blijven, hetgeen investeringen en daarmee economische groei stimuleert. De toename in overheidsinkomsten uit de Inkomstenbelasting door dit groei-effect zal de inkomstendering door het wegvallen van de dubbele-belastingheffing van de Vennootschapsbelasting meer dan compenseren.

5. Reduceren van belastingen op weggebruik naar geormerkte brandstofaccijns

Het principe van deze alternatieve vorm van rekeningrijden is dat de primaire uitgaven aan het hoofdwegenet volledig worden gefinancierd uit brandstofaccijnzen. De overige belastingen op het gebruik van particuliere voertuigen, namelijk de BPM en de wegenbelasting, zullen worden afgeschaft. Op dit moment overtreffen de totale inkomsten uit brandstofaccijnzen, BPM en de wegenbelasting in grote mate de belangrijkste uitgaven aan het hoofdwegenet. Daardoor vloeit een groot gedeelte van deze overheidsinkomsten in de algemene middelen. Het overstappen naar een systeem met uitsluitend geormerkte brandstofaccijnzen kost dus geld, omdat de algemene middelen drastisch zullen teruglopen.

De verwachte overheidsinkomsten uit de belastingen op weggebruik in 2009 zijn als volgt:

Brandstofaccijnzen (op lichte en minerale olie):	€ 7,233 miljard
BPM:	€ 2,361 miljard
Motorrijtuigenbelasting (incl. zware motorrijtuigen):	€ 3,431 miljard
Totaal:	€ 13,025 miljard

De geplande uitgaven aan het hoofdwegenet in 2009 zijn als volgt:

FES Artikel 11, Verkeer en vervoer:	€ 780 miljoen
IF Artikel 12, Hoofdwegenet:	€ 2,443 miljard
Totaal:	€ 3,223 miljard

De alternatieve vorm van rekeningrijden vereist dat de BPM en de Motorrijtuigenbelasting worden afgeschaft en dat de brandstofaccijnzen worden verlaagd tot ze de uitgaven aan het hoofdwegenet precies dekken. De kosten hiervan zijn als volgt:

Afschaffen BPM:	€ 2,361 miljard
Afschaffen Motorrijtuigenbelasting:	€ 3,431 miljard
Reductie Brandstofaccijnzen:	€ 4,010 miljard
Totaal:	€ 9,8 miljard

Een gezonde economie groeit op basis van sparen en investeren, niet op basis van krediet.

De reductie in brandstofaccijnzen betekent dat de accijns op benzine zal afnemen van €0,71 per liter tot €0,39 per liter; de accijns op diesel zal afnemen van €0,42 per liter tot €0,23 per liter. De hoge kosten van de invoering van een geormerkte systeem van brandstofaccijnzen illustreren hoezeer de huidige belastingen op weggebruik worden gebruikt om de algemene overheidsuitgaven te vergroten. De geormerkte brandstofaccijns zal in acht jaar worden ingevoerd, zodat de uitgaven in deze periode met €1,225 miljard structureel per jaar toenemen. Wij geven door deze reductie van de kosten van autorijden het kwartje van Kok terug aan de burgers.

6. Gebruik van alle aardgasbaten voor staatsschuldreductie

Gemiddeld genomen gaat maar liefst 80% van de gasbaten niet naar de staatsschuld (bron: DNB). De verwachte gasbaten, afgezien van de afgedragen vennootschapsbelasting op winst uit

De ondernemer is de producent van de welvaart, de overheid is de consument van de welvaart.

gaswinning, zijn in 2009 € 10,850 miljard. Daarnaast is een voorzichtige schatting van het structurele rendement op de aardgasbaten € 2,5 miljard per jaar (bron: DNB). Rekening houdend met rentevrijval zijn de totale kosten van het gebruik van alle gasbaten voor schuldreductie € 6,2 miljard.

7. Afschaffing van de Overdrachtsbelasting

De Overdrachtsbelasting is vanuit fiscaal oogpunt een overbodige belasting, aangezien eventuele winst uit de verkoop van woningen reeds wordt belast via de Inkomstenbelasting. Economisch gezien is de Overdrachtsbelasting zeer schadelijk, omdat deze de huizenprijs substantieel verhoogt en het aantal transacties op de huizenmarkt verlaagt. Hierdoor passen huizenprijzen zich in mindere mate aan aan wisselende economische omstandigheden. De verwachte opbrengst van de Overdrachtsbelasting in 2009 is € 2,8 miljard.

8. Afschaffing van de Successierechten

Successierechten zijn een zeer schrijnende vorm van dubbele belastingheffing. Over inkomsten uit erfenissen en schenkingen hoeven geen successierechten te worden geheven, aangezien de begunstigden over de ontvangen bedragen belasting afdragen via de Inkomstenbelasting. De geraamde inkomsten uit Successierechten in 2009 zijn € 1,7 miljard.

9. Verhoging van de salarissen bij de Politie met 20%

De totale loonsom bij de Politie was in 2006 € 2,849 miljard (bron: Kerngegevens Nederlandse Politie). Het verhogen van alle salarissen met 20% kost derhalve €570 miljoen. De salarisverhoging geldt echter alleen voor het uitvoerend personeel en niet voor het (top)management. Het resterende bedrag zal worden geïnvesteerd in meer politie op straat.

II. Besparingen

1. Overheadreductie in de sectoren Openbaar bestuur, Defensie, Zorg en Onderwijs

Als de overhead in de sectoren Openbaar bestuur, Defensie, Zorg en Onderwijs wordt teruggebracht tot in de private sector gebruikelijke percentages, levert dit € 7,305 miljard op (bronnen: Trendnota arbeidszaken overheid, Berenschot). Dit bedrag overlapt gedeeltelijk met de reductie in het aantal ambtenaren door de overige besparingen in het programma van Trots op Nederland. Rekening houdend met deze overlap, is de netto opbrengst door overheadreductie € 6,2 miljard. De overheadreductie wordt in vier jaar gerealiseerd, waardoor de besparing in deze periode toeneemt met € 1,550 miljard structureel per jaar.

2. Reële bevriezing van alle uitkeringen exclusief de AOW

Een ruwe schatting van alle uitkeringen in het kader van de sociale zekerheid, uitgezonderd de AOW, is € 67 miljard (bron: CBS). Dit betreft onder andere arbeidsongeschiktheids- en werkloosheidsuitkeringen, kinderbijslag en overheidsbijdragen aan zorgkosten. Reële bevriezing uitgaande van een trendmatige economische groei van 2% levert een structurele besparing op van € 1,3 miljard. Vanwege de vaak gedateerde overheidsstatistieken op het gebied van sociale zekerheid, moet dit getal gezien worden als niet meer dan een eerste indicatie. Daarnaast wordt hier aangenomen dat besparingen op bijvoorbeeld arbeidsongeschiktheidsuitkeringen ten goede komen van de algemene middelen. Dit is alleen legitiem als er sprake is van een aanvulling vanuit algemene middelen op de betreffende sociale fondsen. Als een dergelijke aanvulling niet bestaat, resulteert een bevriezing van uitkeringen in een verlaging van de betaalde premie, en komt dus direct ten goede van de premieplichtige individuen.

Een politiek bevlogen overheid heeft geen grenzen gesteld aan de immigratiestroom en de reikwijdte van de verzorgingsstaat.

TEKST: AANVRAAG UITKERNG

3. Reële bevrozing van ambtenarensalarissen bij het Openbaar bestuur

In 2007 was de totale loonsom van ambtenaren bij de sector Openbaar bestuur € 15,430 miljard (bron: Trendnota arbeidszaken overheid). Uitgaande van een trendmatige economische groei van 2% levert reële bevrozing van de salarissen structureel € 310 miljoen per jaar op.

4. Afschaffen van alle niet-essentiële subsidies

Van alle door de rijksoverheid verstrekte subsidies is 78% niet essentieel (bron: Edmund Burke Stichting). In 2003, het laatste jaar waarin het Subsidie Overzicht Rijksoverheid verscheen, werd door de Rijksoverheid in totaal € 22,3 miljard uitgegeven aan subsidies. Afschaffing van alle niet-essentiële subsidies levert daarom naar schatting € 17,7 miljard op. Hieronder vallen € 3,908 miljard aan subsidies aan het Openbaar vervoer, die niet zullen worden afgeschaft om de staat van het openbaar vervoer niet verder te ondermijnen. De totale besparing bedraagt daarom € 13,8 miljard.

5. Verkoop van rijksdomeinen

Een grove schatting van de opbrengst van de verkoop van rijksdomeinen is € 100 miljoen (bron: CPB). Dit is echter een absolute ondergrens, aangezien de schatting geen betrekking heeft op reguliere onbebouwde grond.

6. Korten op de toelage van het Koningshuis

Volgens het dagblad De Pers waren de totale overheidskosten aan het Koningshuis in 2006 € 84 miljoen. De publieke financiering van het Koningshuis zal worden teruggebracht tot de Koningin en de directe kroonopvolging. Aangenomen mag worden dat dit een besparing betekent van tenminste 50%, ofwel € 40 miljoen.

7. Verkleinen van de Publieke Omroep tot 1 televisie- en 1 radiozender

In 2009 wordt door de Rijksoverheid € 843 miljoen uitgegeven aan de Publieke Omroep. Het terugbrengen van het aantal publieke televisiezenders en het aantal radiozenders tot één levert een besparing op van naar schatting € 530 miljoen.

8. Reduceren van ontwikkelingshulp tot noodhulp

Als alleen noodhulp wordt gehandhaafd, blijft naar schatting 23% over van de ontwikkelingshulp (Official Development Assistance (ODA)). Dit betekent een besparing van ongeveer € 3,9 miljard op jaarbasis.

9. Afschaffen van niet-essentieel deel van de Nederlandse EU-bijdrage

Als structuurfondsen, landbouwfondsen en dergelijke uit de EU-begroting worden geschrapt, blijft naar schatting slechts 3% van de begroting over. Bij een korting van 97% is de bruto besparing voor Nederland ongeveer € 6,7 miljard per jaar.

10. Geen afschaffing van de hypotheekrenteaftrek

De aftrek van de hypotheekrente blijft ongewijzigd.

Met Trots is uitsluitend te praten over enige vermindering van de aftrek als de vlaktax van 25% geheel is ingevoerd en Nederland weer over een stabiel economisch klimaat beschikt. En dat is voorlopig nog niet het geval.

De Hypotheekrenteaf trek verhoogt op kunstmatige wijze de huizenprijzen, waardoor de toegankelijkheid van de huizenmarkt wordt verlaagd. Daarnaast vermindert de Hypotheekrenteaf trek de grondslag van de Inkomstenbelasting, wat de belastingtarieven doet toenemen en zo de marginale belastingdruk verhoogt. De verwachte gederfde belastinginkomsten door de Hypotheekrenteaf trek, rekening houdend met het huurwaardeforfait, zijn in 2010 € 9,200 miljard. Omdat de vlaktaks de tarieven in de Inkomstenbelasting verlaagt, is de opbrengst van de afschaffing van de hypotheekopbrengst in het programma van Trots op Nederland lager: gegeven een gemiddelde belastingdruk van 38% voor 65-'ers (bron: CPB) is de opbrengst naar verwachting € 6,0 miljard.

11. Afschaffing Algemene heffingskorting, Arbeidskorting en Combinatiekorting

De geraamde omvang van de Algemene heffingskorting, de Arbeidskorting en de Combinatiekorting is in 2010 € 32,8 miljard. Deze heffingskortingen hebben een aantal grote nadelen. Ten eerste verminderen ze de effectieve belastinggrondslag, wat de tarieven in de Inkomstenbelasting verhoogt. Dit heeft een negatief effect op de economische groei, aangezien hoge marginale belastingtarieven het minder aantrekkelijk maken om te werken of te investeren. Ten tweede maken heffingskortingen, samen met aftrekposten en toeslagen, de Inkomstenbelasting nodeloos ingewikkeld. Hierdoor moeten huishoudens en bedrijven administratieve kosten maken die eenvoudig vermeden kunnen worden door het belastingstelsel te vereenvoudigen. Ten derde schenden de genoemde heffingskortingen, vanwege hun afhankelijkheid van inkomen en sociaal-economische status, het fiscale principe dat het inkomen van ieder individu op gelijke wijze belast zou moeten worden. Dit vergroot in het bijzonder de armoedeval, omdat heffingskortingen als proportie van het inkomen in het algemeen afnemen naar mate men meer verdient.

Het moet weer normaal worden dat er een individuele economische noodzaak is om te integreren

12. Afschaffing aftrekposten in de Inkomstenbelasting (excl. fiscale oudedagsreserve)

Zoals bij de afschaffing van de Hypotheekrenteaf trek (zie punt 10 hierboven) is vermeld, verminderen aftrekposten in de Inkomstenbelasting de belastinggrondslag, wat de schijventarieven opstuwt. Daarnaast verstoren veel aftrekposten de werking van markten en maken ze, net als de heffingskortingen, de Inkomstenbelasting nodeloos ingewikkeld. Een voorbeeld van een aftrekpost met een marktverstorend effect is de Investeringsaftrek, die bepaalde soorten investeringen op het gebied van milieubehoud en energiebesparing vrijstelt van belastingheffing. Hierdoor wordt het rendement op deze soorten investeringen kunstmatig verhoogd, waardoor de investeringen financiële besparingen weghalen bij andere investeringen die, als de Investeringsaftrek niet zou bestaan, rendabeler zijn. Aftrekposten die onder dit punt worden afgeschaft zijn, naast de Investeringsaftrek, onder meer de Zelfstandigenaftrek, de Afdrachtvermindering, Speur- en Ontwikkelingswerk, het Spaarloon, de Arbeidskorting voor ouderen, de Aftrek wegens scholingsuitgaven en de Giftenaftrek. Zie Miljoenennota 2010, blz. 128-129 voor een volledige lijst. De gederfde belastinginkomsten als gevolg van deze aftrekposten zijn € 2,760 miljard. Rekening houdend met de belastingverlaging door invoering van de vlaktaks levert afschaffing van de aftrekposten naar verwachting € 1,5 miljard op.

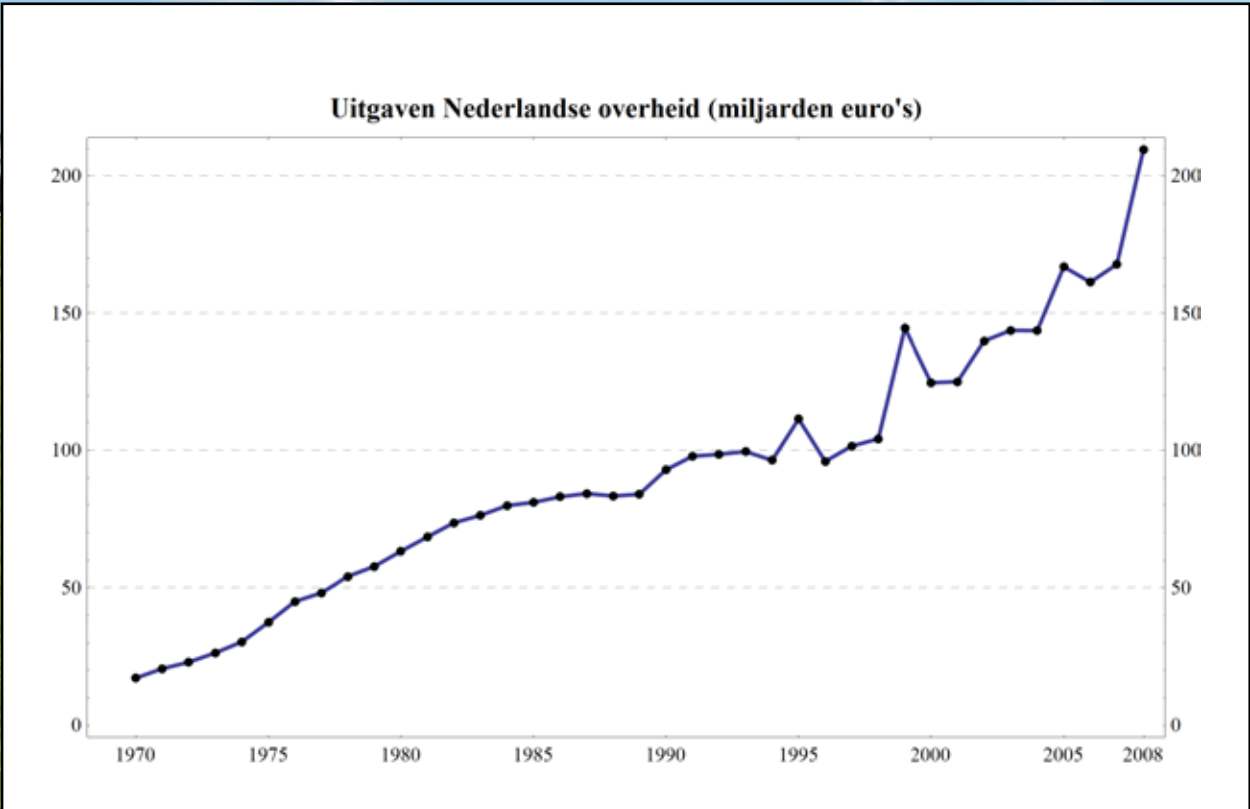
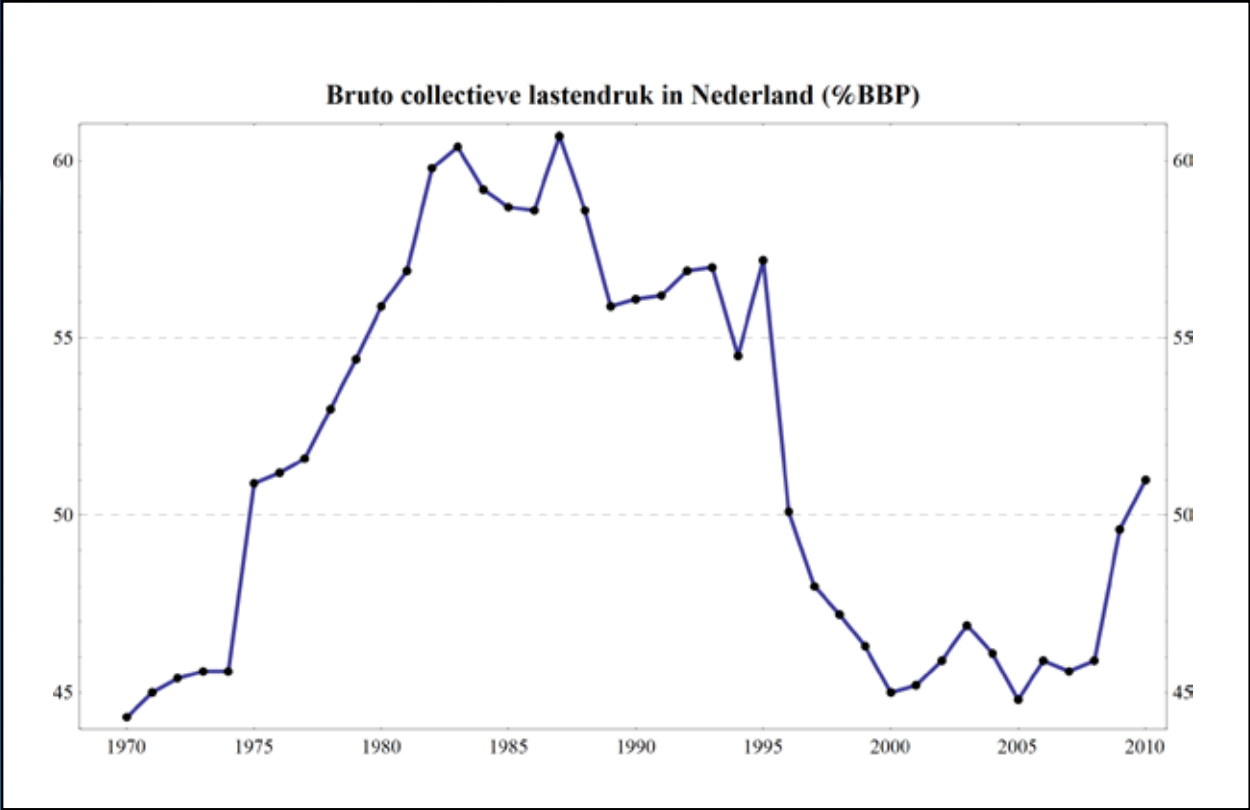
III. Balans tussen de voorgestelde uitgaven en besparingen

Financiële implicaties van voorgestelde hervormingen (op jaarbasis)

Kosten (miljoenen euro's)	Besparingen (miljoenen euro's)
<i>Invoering van vlaktaks van 25% in Box 1 van de IB met een belastingvrije voet van € 3.000, in vier jaar</i> 12.625 (eerste jaar) 50.500 (na vier jaar)	<i>Overheadreductie in Openbaar bestuur, Defensie, Zorg en Onderwijs, in vier jaar</i> 1.550 (eerste jaar) 6.200 (na vier jaar)
<i>Herstel houdbaarheid overheidsfinanciën in het kader van brede heroverwegingen</i> 3.625 (eerste jaar) 29.000 (na acht jaar)	<i>Reële bevrozing van uitkeringen excl. AOW</i> 1.300 (eerste jaar) 10.400 (na acht jaar)
<i>Verlaging van de Vermogens-rendementsheffing (Box 3 van de IB) naar 25%</i> 450	<i>Reële bevrozing van ambtenarensalarissen bij Openbaar bestuur</i> 310 (eerste jaar) 2.480 (na acht jaar)
<i>Invoeren van geoormerkte brandstofaccijns, in acht jaar</i> 1.225 (eerste jaar) 9.800 (na acht jaar)	<i>Afschaffen niet-essentiële subsidies</i> 13.800
<i>Gebruik van gasbaten voor schuldreductie</i> 6.200	<i>Verkoop van niet-essentiële rijksdomeinen</i> 100
<i>Afschaffing Overdrachtsbelasting</i> 2.800	<i>Beperken toelage Koningshuis</i> 40
<i>Afschaffing Successierechten</i> 1.700	<i>Publieke Omroep naar één rudimentaire zender</i> 530
<i>Verhoging van salarissen bij Politie met 20%</i> 570	<i>Reduceren van ontwikkelingshulp naar noodhulp</i> 3.900
	<i>Schrappen niet-essentiële EU-bijdrage</i> 6.700
	<i>Afschaffing Hypotheekrenteaf trek, vanaf jaar vijf</i> 6.000 (vanaf vijfde jaar) onder strikte voorwaarden**
	<i>Afschaffing Algemene heffingskorting, Arbeidskorting en Combinatiekorting</i> 32.800
	<i>Afschaffing aftrekposten IB (excl. Fiscale oudedagsreserve)</i> 1.500
Totale kosten* 29.195 (eerste jaar) 101.020 (na acht jaar)	Totale besparingen* 62.530 (eerste jaar) 84.450 (na acht jaar)
Cumulatieve kosten over 8 jaar 596.600	Cumulatieve besparingen over 8 jaar 597.200

* De voorgestelde hervormingen zijn budgetneutraal over een periode van acht jaar. In de daaropvolgende jaren ontstaat echter een begrotingstekort, omdat de totale kosten de totale besparingen overtreffen. Dit tekort wordt echter sterk gereduceerd door de omvangrijke economische stimulans die de hervormingen zullen veroorzaken. Mocht er een tekort overblijven, dan kunnen uitkeringen (excl. de AOW) of salarissen van ambtenaren in het Openbaar bestuur worden bevroren totdat begrotingsevenwicht bereikt is.

** De aftrek van de hypotheekrente blijft ongewijzigd. Met Trots is uitsluitend te praten over enige vermindering van de aftrek als de vlaktax van 25% geheel is ingevoerd en Nederland weer over een stabiel economisch klimaat beschikt. En dat is voorlopig nog niet het geval.

WWW.TROTSOPNEDERLAND.COM